

บทที่ 3

กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับความผิดฐานข่มขู่ประชาชน และการทดสอบสมรรถภาพผู้ข่มขู่ประชาชน

กฎหมายที่เกี่ยวข้องของประเทศไทย ประเทศไทยได้มีการบัญญัติบทลงโทษแก่ผู้กระทำความผิดฐานข่มขู่ประชาชนแล้วทั้งทางตรงและทางอ้อมกล่าวคือมีบทลงโทษทั้งในกรณีเกิดการกระทำความผิดขึ้นแล้วและบทบัญญัติมาตราต่างๆที่เป็นการป้องกันยับยั้งไม่ให้เกิดการกระทำความผิดขึ้นแล้วข่มขู่โดยการลงโทษแก่ผู้กระทำความผิดนั้นก็จะมีทั้งโทษทางอาญาเช่นปรับจำคุกและโทษทางปกครอง เช่น พักใช้ใบอนุญาตข่มขู่เป็นต้นซึ่งบทบัญญัติและบทลงโทษจะบัญญัติอยู่ในพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 เป็นหลักและจะมีความผิดตามกฎหมายอื่นด้วย ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

3.1 รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2560

พระราชบัญญัติจราจรทางบกของประเทศไทยนั้น มีการบังคับใช้มาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2522 ซึ่งบังคับใช้มาเป็นเวลานานแล้ว หากพิจารณาถึงรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา 77 ซึ่งบัญญัติเอาไว้ว่า¹

มาตรา 77 รัฐพึงจัดให้มีกฎหมายเพียงเท่าที่จำเป็น และยกเลิกหรือปรับปรุงกฎหมายที่หมดความจำเป็นหรือไม่สอดคล้องกับสภาพการณ์ หรือที่เป็นอุปสรรคต่อการดำรงชีวิตหรือการประกอบอาชีพโดยไม่ชักช้าเพื่อไม่ให้เป็นภาระแก่ประชาชน และดำเนินการให้ประชาชนเข้าถึงตัวบทกฎหมายต่าง ๆ ได้โดยสะดวกและสามารถเข้าใจกฎหมายได้ง่ายเพื่อปฏิบัติตามกฎหมายได้อย่างถูกต้อง

ก่อนการตรากฎหมายทุกฉบับ

รัฐพึงจัดให้มีการรับฟังความคิดเห็นของผู้เกี่ยวข้องวิเคราะห์ผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นจากกฎหมายอย่างรอบด้านและเป็นระบบ รวมทั้งเปิดเผยผลการรับฟังความคิดเห็นและการวิเคราะห์นั้นต่อประชาชน และนำมาประกอบการพิจารณาในกระบวนการตรากฎหมายทุกชั้นตอน เมื่อกฎหมาย

¹ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2560. มาตรา 77.

มีผลใช้บังคับแล้ว รัฐพึงจัดให้มีการประเมินผลสัมฤทธิ์ของกฎหมายทุกกรอบระยะเวลาที่กำหนด โดยรับฟังความคิดเห็นของผู้เกี่ยวข้องประกอบด้วยเพื่อพัฒนากฎหมายทุกฉบับให้สอดคล้องและเหมาะสมกับบริบทต่าง ๆ ที่เปลี่ยนแปลงไป รัฐพึงใช้ระบบอนุญาตและระบบคณะกรรมการในกฎหมายเฉพาะกรณีที่เป็นพึงกำหนดหลักเกณฑ์การใช้ดุลพินิจของเจ้าหน้าที่ของรัฐและระยะเวลาในการดำเนินการตามขั้นตอนต่าง ๆ ที่บัญญัติไว้ในกฎหมายให้ชัดเจน และพึงกำหนดโทษอาญาเฉพาะความผิดร้ายแรง

เมื่อพิจารณาจากข้อความที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2560 มาตรา 77 แล้ว จะเห็นได้ว่า รัฐต้องมีการปรับปรุงกฎหมายที่ไม่สอดคล้องกับสภาพการณ์ปัจจุบันของสังคม และพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 นั้น แม้จะได้ใช้บังคับมาเป็นเวลานานหลายปีแล้วก็ตาม ก็ยังไม่สามารถที่จะแก้ไขปัญหาการขับขี่ยานพาหนะในขณะมีนเมาที่เกิดขึ้นในสังคมไทยได้ กรณีจึงเป็นการสมควรที่รัฐจะต้องดำเนินการปรับปรุงแก้ไขกฎหมายดังกล่าวเพิ่มเติมเพื่อให้สอดคล้องกับสภาวะการณ์ปัจจุบันของสังคมไทย

3.2 พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522

หลักกฎหมายที่ใช้บังคับโดยตรงกับการกระทำความผิดฐานขับขีรถขณะมีนเมา คือพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 43 (2) ซึ่งมาตรา 43 บัญญัติเอาไว้ว่า²

มาตรา 43 ห้ามมิให้ผู้ขับขีรถ

- 1) ในขณะที่อ่อนความสามารถในอันที่จะขับ
- 2) ในขณะที่เมาสุราหรือของเมาอย่างอื่น
- 3) ในลักษณะกีดขวางการจราจร
- 4) โดยประมาทหรือน่าหวาดเสียว อันอาจเกิดอันตรายแก่บุคคลหรือทรัพย์สิน
- 5) ในลักษณะที่ผิดปกติวิสัยของการขับรถตามธรรมดาหรือไม่อาจแลเห็นทางด้านหน้าหรือด้านหลังด้านใดด้านหนึ่งหรือทั้งสองด้านได้พอแก่ความปลอดภัย
- 6) ครอบหรือทับเส้นหรือแนวแบ่งช่องเดินรถ เว้นแต่เมื่อเปลี่ยนช่องเดินรถ เลี้ยวรถ หรือกลับรถ
- 7) บนทางเท้าโดยไม่มีเหตุอันสมควร เว้นแต่รถลากเข็นสำหรับทารก คนป่วยหรือคนพิการ
- 8) โดยไม่คำนึงถึงความปลอดภัยหรือความเดือดร้อนของผู้อื่น

² พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ.2522. มาตรา 43 (2).

ซึ่งในมาตรา 43 (2) นี้ ได้มีการกำหนดข้อห้ามในกรณีที่ผู้ขับขี่นั้นเมาสุราหรือของเมาอย่างอื่น โดยที่สิ่งมีนมนั้น หมายถึง สารที่มีฤทธิ์ทำให้เกิดผลต่อจิตใจ เช่น ยาบางประเภท รวมถึงสิ่งที่มีลักษณะในทางระงับประสาทด้วยการเสพ การนำสูร่างกายด้วยวิธีใดก็ได้ ไม่ว่าจะนำเข้าทางปาก จมูก หรืออวัยวะอื่นใด เช่น ฉีดเข้าในร่างกายทำให้เกิดอาการมีนเมา³

ส่วนโทษสำหรับผู้กระทำความผิดนั้นได้พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ.2522 ได้มีการกำหนดเอาไว้ใน มาตรา 160 ตรี ซึ่งบัญญัติไว้ว่า⁴

มาตรา 160 ตรี ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 43 (2) ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับตั้งแต่ห้าพันบาทถึงสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และให้ศาลสั่งพักใช้ใบอนุญาตขับขี่ของผู้นั้นมีกำหนดไม่น้อยกว่าหกเดือน หรือเพิกถอนใบอนุญาตขับขี่

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งเป็นเหตุให้ผู้อื่นได้รับอันตรายแก่กายหรือจิตใจ ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงห้าปี และปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงหนึ่งแสนบาท และให้ศาลสั่งพักใช้ใบอนุญาตขับขี่ของผู้นั้น มีกำหนดไม่น้อยกว่าหนึ่งปีหรือเพิกถอนใบอนุญาตขับขี่

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งเป็นเหตุให้ผู้อื่นได้รับอันตรายสาหัส ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สองปีถึงหกปี และปรับตั้งแต่สี่หมื่นบาทถึงหนึ่งแสนสองหมื่นบาท และให้ศาลสั่งพักใช้ใบอนุญาตขับขี่ของผู้นั้น มีกำหนดไม่น้อยกว่าสองปีหรือเพิกถอนใบอนุญาตขับขี่

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตายผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สามปีถึงสิบปีและปรับตั้งแต่หกหมื่นบาทถึงสองแสนบาท และให้ศาลสั่งเพิกถอนใบอนุญาตขับขี่

จะเห็นได้ว่าโทษที่กำหนดนั้นมีโทษจำคุกและปรับ และยังมีมาตรการอื่น ได้แก่ การพักใช้ใบอนุญาตขับขี่และการเพิกถอนใบอนุญาตขับขี่ ทั้งนี้พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ.2522 มาตรา 142 ได้มีการบัญญัติให้อำนาจเจ้าพนักงานจราจร ให้มีอำนาจในการสั่งให้ผู้ขับขี่หยุดรถได้ ซึ่งมาตรา 142 มีการบัญญัติไว้ ดังนี้⁵

มาตรา 142 หัวหน้าเจ้าพนักงานจราจรหรือเจ้าพนักงานจราจร มีอำนาจสั่งให้ผู้ขับขี่หยุดรถในเมื่อ

- 1) รถนั้นมีสภาพไม่ถูกต้องตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 6
- 2) เห็นว่าผู้ขับขี่หรือบุคคลใดในรถนั้นไปฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้หรือกฎหมายอันเกี่ยวกับรถนั้นๆ

³ จิตติ ดิงสภักดิ์. (2546). กฎหมายอาญา ภาค 1 (พิมพ์ครั้งที่ 10). กรุงเทพฯ: จีระวิชาการพิมพ์. หน้า 470.

⁴ พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ.2522. มาตรา 160 ตรี.

⁵ พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ.2522. มาตรา 142.

ในกรณีที่มีพฤติการณ์อันควรเชื่อว่าผู้ขับขี่ฝ่าฝืนมาตรา 43 (1) หรือ (2) ให้หัวหน้าเจ้าพนักงานจราจร พนักงานสอบสวน หรือเจ้าพนักงานจราจรสั่งให้มีการทดสอบผู้ขับขี่ดังกล่าวว่าหย่อนความสามารถในอันที่จะขับหรือเมาสู่ราหรือของเมาอย่างอื่นหรือไม่

ในกรณีที่ผู้ขับขี่ตามวรรคสองไม่ยอมให้ทดสอบ ให้หัวหน้าเจ้าพนักงานจราจร พนักงานสอบสวน หรือเจ้าพนักงานจราจรมีอำนาจจับตัวผู้นั้นไว้ดำเนินการทดสอบได้ภายในระยะเวลาเท่าที่จำเป็นแห่งกรณีเพื่อให้การทดสอบเสร็จสิ้นไปโดยเร็ว หากผู้นั้นยอมให้ทดสอบและผลการทดสอบปรากฏว่าไม่ได้ฝ่าฝืนมาตรา 43 (1) หรือ (2) ก็ให้ปล่อยตัวไปทันที

ในกรณีที่มีพฤติการณ์อันควรเชื่อว่าผู้ขับขี่ขับรถในขณะที่เมาสู่ราหรือของเมาอย่างอื่นหากผู้นั้นยังไม่ยอมให้ทดสอบตามวรรคสามโดยไม่มีเหตุอันควร ให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้นั้นฝ่าฝืนมาตรา 43 (2)

การทดสอบตามมาตรานี้ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง จะเห็นได้ว่ามาตรา 142 วรรคท้ายนั้น กำหนดวิธีการทดสอบตามมาตรา 142 นี้ ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง ซึ่งกฎกระทรวงที่เกี่ยวข้องกับการทดสอบผู้ขับขี่ตามมาตรานี้คือ กฎกระทรวงฉบับที่ 16 (พ.ศ. 2537) ออกตามความในพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 และ กฎกระทรวงฉบับที่ 21 (พ.ศ. 2560) ออกตามความในพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522

3.3 กฎกระทรวงที่เกี่ยวข้อง

กฎกระทรวงฉบับที่ 16 (พ.ศ. 2537) ออกตามความในพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 ได้บัญญัติข้อกำหนดไว้ 3 ข้อด้วยกัน ซึ่งประกอบไปด้วยรายละเอียดดังนี้⁶

ข้อ 1 การทดสอบผู้ขับขี่ว่าเมาสู่ราหรือไม่ ให้ตรวจวัดปริมาณแอลกอฮอล์ในเลือดของผู้ขับขี่โดยใช้วิธีการตามลำดับ ดังต่อไปนี้

(1) ตรวจวัดลมหายใจด้วยเครื่องมือและอุปกรณ์ที่ใช้ในการตรวจหรือทดสอบให้ใช้เครื่องตรวจวัดระดับแอลกอฮอล์ในเลือด โดยวิธีเป่าลมหายใจ BREATHANALYZER TEST และอ่านค่าของแอลกอฮอล์ในเลือดเป็นมิลลิกรัมเปอร์เซ็นต์

วิธีการตรวจหรือทดสอบให้ปฏิบัติตามวิธีการตรวจสอบของเครื่องตรวจแต่ละชนิด

2) ตรวจวัดจากปัสสาวะ

⁶ กฎกระทรวงฉบับที่ 16 (พ.ศ. 2537) ออกตามความในพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522

3) ตรวจวัดจากเลือด

การตรวจวัดตาม (2) หรือ (3) ให้ใช้ในกรณีที่ไม่สามารถทดสอบตาม (1) ได้เท่านั้น
ข้อ 2 กรณีที่ต้องทดสอบโดยวิธีตรวจวัดจากเลือดตามข้อ 1 (3) ให้ส่งตัวผู้ขับขี่ไปยัง
โรงพยาบาลที่ใกล้ที่สุด และทำการเจาะเลือดภายใต้การกำกับดูแลของผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรม
ตามกฎหมายว่าด้วยวิชาชีพเวชกรรม

ข้อ 3 ถ้ามีปริมาณแอลกอฮอล์ในเลือดดังต่อไปนี้ให้ถือว่าเมาสุรา

- 1) กรณีตรวจวัดจากเลือด เกิน 50 มิลลิกรัมเปอร์เซ็นต์
- 2) กรณีตรวจวัดจากลมหายใจหรือปัสสาวะ ให้เทียบปริมาณแอลกอฮอล์ โดยใช้
ปริมาณแอลกอฮอล์ในเลือดเป็นเกณฑ์มาตรฐานดังนี้
 - (ก) กรณีตรวจวัดจากลมหายใจให้ใช้ค่าสัมประสิทธิ์ในการแปลงค่าเท่ากับ
2000
 - (ข) กรณีตรวจวัดจากปัสสาวะ ให้ใช้ค่าสัมประสิทธิ์ในการแปลงค่าเท่ากับเศษ

1 ส่วน 1.3

จะเห็นได้ว่า กฎกระทรวงฉบับที่ 16 (พ.ศ. 2537) ออกตามความในพระราชบัญญัติ
จราจรทางบก พ.ศ. 2522 นั้น ได้กำหนดวิธีการตรวจวัด และปริมาณแอลกอฮอล์ที่ถือว่าผู้ขับขี่นั้น
มีเมามาเอาไว้ ซึ่งต่อมาได้มีการกำหนดกฎกระทรวงฉบับที่ 22 (พ.ศ. 2560) ออกตามความใน
พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 ซึ่งได้ปรับปรุงแก้ไข ข้อ 3 (1) ของกฎกระทรวงฉบับที่ 16
(พ.ศ. 2537) ออกตามความในพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 ให้ใช้ข้อความต่อไปนี้แทน
โดยมีรายละเอียด ดังนี้ “(1) กรณีตรวจวัดจากเลือด เกิน 50 มิลลิกรัมเปอร์เซ็นต์ เว้นแต่ผู้ขับขี่ในกรณี
ดังต่อไปนี้ มีปริมาณแอลกอฮอล์ในเลือด เกิน 20 มิลลิกรัมเปอร์เซ็นต์

- (ก) ผู้ขับขี่ซึ่งมีอายุต่ำกว่ายี่สิบปีบริบูรณ์
- (ข) ผู้ขับขี่ซึ่งได้รับใบอนุญาตขับรถชั่วคราวตามกฎหมายว่าด้วยรถยนต์
- (ค) ผู้ขับขี่ซึ่งมีใบอนุญาตขับขี่สำหรับรถประเภทอื่นที่ใช้แทนกันไม่ได้
- (ง) ผู้ขับขี่ซึ่งไม่มีใบอนุญาตขับขี่ หรืออยู่ระหว่างถูกพักใช้หรือเพิกถอน
ใบอนุญาตขับขี่ ”

3.4 กฎหมายที่เกี่ยวข้องของต่างประเทศ

3.4.1 มาตรการในการลงโทษการขังขี้ระหว่างเมสตราของประเทศไทย

มาตรการที่นำมาใช้ปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดจะต้องมีการพัฒนาปรับเปลี่ยนไปตาม บทบัญญัติของกฎหมายในแต่ละยุคสมัยที่ผันแปรไปตามสภาวะของสังคมที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว เพื่อให้การปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดนั้น สามารถที่จะอำนวยความสะดวกให้แก่ผู้กระทำผิดอีก ทั้งผู้ถูกระงับโทษที่ได้รับความเสียหายจากการกระทำความผิดนั้น ตลอดจนได้รับการยอมรับจากคนในสังคม อีกทั้งยังเป็นหลักประกันต่อสังคมได้ว่ามาตรการที่นำมาใช้ดังกล่าวจะสามารถใช้เป็น เครื่องป้องกันป้องปรามมิให้เกิดการกระทำผิดในลักษณะเดียวกันนี้ขึ้นอีก อันจะนำไปสู่ความ ปลอดภัยของสังคมในอนาคตได้⁷

ในยุคปัจจุบันวิธีการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดโดยไม่ใช้เรือนจำ (Non-Institutional Treatment) ภายใต้วิธีการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิดในชุมชน (Community Based Correction) ถือเป็น มาตรการอย่างหนึ่งที่ได้รับการยอมรับจากคนในสังคมว่ามีประสิทธิภาพในการเปลี่ยนแปลง พฤติกรรมและอุปนิสัยของผู้กระทำความผิด โดยวิธีการให้โอกาสแก่ผู้กระทำความผิดที่ไม่ใช่ อาชญากรโดยสันดานไม่ได้รับการแก้ไขฟื้นฟูด้วยวิธีการต่างๆ เพื่อก่อให้เกิดการปรับตัวและเรียนรู้ กับกฎเกณฑ์ต่างๆของสังคมจนสามารถดำเนินชีวิตร่วมกับคนในสังคมได้อย่างปกติสุขและไม่คิด กลับไปกระทำความผิดซ้ำอีก เมื่อนำมาเทียบกับวิธีการที่ใช้ปฏิบัติกันอยู่ในปัจจุบันของประเทศ ส่วนใหญ่ ซึ่งก็คือวิธีการที่ใช้เรือนจำและใช้มาตรการการคุมประพฤติ จะเห็นได้ว่ามีผู้กระทำผิด จำนวนมากที่ไม่ได้เป็นอาชญากรโดยสันดานและยังอยู่ในสถานะที่จะสามารถเข้ารับการแก้ไขฟื้นฟู ปรับปรุงพฤติกรรมได้ แต่กลับต้องได้รับบทลงโทษด้วยวิธีการจำคุกซึ่งเป็นโทษที่รุนแรง มาตรการ ลงโทษระดับกลาง (Intermediate Punishment) จึงเป็นทางเลือกหนึ่งที่เหมาะสม ซึ่ง เป็น มาตรการที่พัฒนาขึ้นสำหรับผู้กระทำผิดที่ลักษณะการกระทำความผิดไม่มีความรุนแรงมากถึง ขนาดจะใช้โทษจำคุก ในขณะที่เดียวกันหากจะใช้วิธีการคุมประพฤติก็จะไม่เหมาะสมกับลักษณะ ของความผิด โดยแนวคิดนี้มีที่มาจากสภาพปัญหาโทษสั้นเรือนจำของประเทศไทย โดยการหา มาตรการในการลงโทษที่เหมาะสมและเพียงพอกับการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิดที่มี ประสิทธิภาพเทียบเท่ากับการจัดการในเรือนจำจึงทำให้เกิดการพัฒนาจนเป็นมาตรการลงโทษ ระดับกลางขึ้น⁸

⁷ http://www.oja.go.th/new2011/document/Lists/Download_1/Attachments/24/oja_symposium_5_G1.pdf

⁸ http://www.oja.go.th/new2011/document/Lists/Download_1/Attachments/24/oja_symposium_5_G1.pdf

McCarthy and McCarthy

ได้ให้ความหมายเกี่ยวกับมาตรการลงโทษระดับกลางว่าเป็นทางเลือกแทนวิธีการคุมความประพฤติและการจำคุก ซึ่งถูกจัดให้เป็นมาตรการในระดับกลาง (Mid-Rangdisposition) ซึ่งอยู่ระหว่างการจำคุกกับการคุมประพฤติเพื่อใช้กับผู้กระทำความผิดในชุมชนที่สะท้อนให้เห็นการตอบโต้ต่อการกระทำความผิดที่ดีกว่าการใช้การควบคุมความประพฤติหรือการใช้การจำคุกแต่เพียงอย่างเดียวอย่างหนึ่ง เช่นการใช้การคุมประพฤติแบบเข้มงวด (Intensive Probation Supervision) การกักขังที่บ้าน (Home Arrest) การใช้อุปกรณ์ควบคุมอิเล็กทรอนิกส์ (Electronic Monitoring) หรือการเข้าค่ายแบบทหาร (Boot Camp) เป็นต้น ทั้งนี้เนื่องจากผู้กระทำความผิดส่วนหนึ่งยังอยู่ในวิสัยที่สามารถปล่อยให้กลับคืนสู่สังคมได้ ไม่ควรที่จะถูกปล่อยกลับคืนสู่สังคม และยังมีผู้กระทำความผิดอีกกลุ่มหนึ่งที่จะถูกลงโทษเบาว่าการจำคุกแต่ควรถูกลงโทษหนักกว่าการถูกปรับหรือถูกคุมความประพฤติตามที่ปฏิบัติอยู่ ซึ่งสอดคล้องกับที่ Abadinsky ให้ความเห็นไว้ว่ามาตรการลงโทษระดับกลางเป็นการลงโทษที่มุ่งเน้นไปที่การบังคับใช้กฎหมายให้สอดคล้องเหมาะสมกับระดับของการกระทำความผิด⁹

การใช้มาตรการลงโทษระดับกลางมีจุดมุ่งหมายพื้นฐานอยู่ 3 ประการดังนี้

- 1) เพื่อคุ้มครองป้องกันชุมชน
- 2) เพื่อสร้างลำดับขั้นตอนการลงโทษที่เหมาะสมกว่าการคุมความประพฤติและการจำคุก
- 3) เพื่อลดค่าใช้จ่ายของเรือนจำ

อย่างไรก็ตามเป้าหมายหลักของมาตรการลงโทษระดับกลางก็คือ การลดจำนวนผู้ต้องขังลง นอกจากนี้มาตรการดังกล่าวยังมุ่งป้องกันการกระทำความผิดซ้ำและสร้างกลไกควบคุมผู้กระทำความผิดที่ไม่จำเป็นต้องใช้เรือนจำ ซึ่งสิ้นเปลืองงบประมาณของรัฐทั้งยังสามารถขยายขอบเขตการใช้งานไปยังผู้ถูกคุมความประพฤติทั้งในชั้นรอลงอาญาและชั้นพักโทษที่ฝ่าฝืนเงื่อนไขการคุมความประพฤติ โดยในอดีตพนักงานคุมประพฤตินิยมทางเลือกเพียงรายงานศาลเพื่อเพิกถอนหรือให้คุมความประพฤติแบบปกติต่อไปเท่านั้น

ในประเทศสหรัฐอเมริกาได้มีการนำมาตรการลงโทษระดับกลางมาใช้เป็นมาตรการทางเลือกแทนการลงโทษจำคุกหรือลงโทษปรับเป็นเวลานานกว่าสิบปีแล้ว ซึ่งช่วยลดปัญหาคุกขังเรือนจำและประหยัดงบประมาณค่าใช้จ่ายของรัฐ อีกครั้งยังเพิ่มมูลค่าจากการทำงานบริการ

⁹ Bernard J., Jr. McCarthy, Matthew C. Leone and Belinda Rodgers McCarthy. (2000). *Community Based Corrections*. Wadsworth. pp 1-10.

สังคมที่ไม่มีค่าตอบแทนทำให้สังคมรวมทั้งผู้เสียหายได้รับการชดเชยด้วยผลการทำงานของผู้กระทำผิดอีกด้วย

ในมลรัฐจอร์เจีย ประเทศสหรัฐอเมริกา ถือเป็นต้นแบบของการใช้มาตรการลงโทษระดับกลาง โดยจะมีลำดับขั้นตอนของการใช้มาตรการลงโทษระดับกลาง ซึ่งมีระดับความเข้มข้นของการควบคุมดูแลอยู่ระหว่างการคุมประพฤติแบบปกติ (Basic Probation) ไปจนถึงการใช้เรือนจำ (Prison) โดยเพิ่มระดับความเข้มข้นดังกล่าวตามลำดับดังนี้¹⁰

- 1) การทำงานบริการสังคม
- 2) การกักขังที่บ้าน
- 3) ศูนย์เลี้ยงโทษจำคุก
- 4) ศูนย์กักขังผู้คุมความประพฤติ
- 5) การคุมความประพฤติแบบค่ายฝึกทหาร
- 6) การคุมความประพฤติแบบเข้มงวด

การทำงานบริการสังคม (Community Service) เป็นวิธีการที่ให้ผู้กระทำผิดทำงานให้กับชุมชนคล้ายกลับเป็นการชดเชยความเสียหายให้กับชุมชนไปที่การใช้แรงงานมากกว่าการใช้เงิน เช่น ให้ผู้กระทำผิดทำความสะอาดสะอาดชุมชน ทำงานที่บ้านพักคนชรา เป็นต้น โดยที่ศาลมีอำนาจที่จะสั่งให้ผู้กระทำผิดไปทำงานบริการสังคมเพียงอย่างเดียวหรือจะให้ผู้กระทำผิดถูกคุมความประพฤติควบคู่ไปด้วยก็ได้ และในการใช้วิธีดังกล่าวเป็นการลงโทษระดับกลางนั้น ศาลต้องกำหนดเวลาทำงานไม่ให้น้อยจนเกินไป เช่น ในมลรัฐจอร์เจียจะให้ผู้กระทำผิดทำงานบริการสังคม 132 ชั่วโมงและใช้การคุมความประพฤติแบบเข้มงวดควบคู่กันไปด้วย¹¹

การกักขังที่บ้าน (House Arrest หรือ Home Detention หรือ Home Confinement) เป็นวิธีการที่กำหนดให้ผู้กระทำผิดอยู่ในบ้านของตนเองตลอดเวลาในช่วงเวลาหนึ่ง ซึ่งพวกเขาจะออกนอกบ้านได้เฉพาะกรณีที่ผู้กระทำผิดต้องไปทำงาน ไปเรียนหรือรับคำปรึกษาแนะนำ วิธีนี้มักถูกใช้เป็นเงื่อนไขข้อหนึ่งในการคุมความประพฤติแบบเข้มงวด ใช้ได้ทั้งผู้กระทำผิดที่เป็นเด็กและผู้กระทำผิดที่เป็นผู้ใหญ่ การตรวจสอบว่าผู้กระทำผิดได้อยู่ที่บ้านของตนเองหรือไม่

¹⁰ Abadinsky Howard. (1997). *Probation and Parole: Theory and Practice*. อ้างถึงใน กรรณิการ์ แสงทอง. (ม.ป.ป.). *มาตรการลงโทษระดับกลาง: อีกทางเลือกของการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิด*. (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก: http://www.oja.go.th/new2011/document/Lists/Download_1/Attachments/24/oja_symposium_5_G1.pdf

¹¹ Abadinsky Howard. (1997). *Probation and Parole: Theory and Practice*. อ้างถึงใน กรรณิการ์ แสงทอง. (ม.ป.ป.). *มาตรการลงโทษระดับกลาง: อีกทางเลือกของการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิด*. (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก: http://www.oja.go.th/new2011/document/Lists/Download_1/Attachments/24/oja_symposium_5_G1.pdf

อาจตรวจสอบผ่านทางโทรศัพท์ การออกไปสอดส่องที่บ้านหรือผ่านทางเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ ซึ่งเรียกว่าการควบคุมด้วยเครื่องอิเล็กทรอนิกส์ (Electronic Monitoring) การใช้วิธีกักขังที่บ้านแล้วควบคุมด้วยเครื่องอิเล็กทรอนิกส์จะมีวิธีการใช้ 2 แบบ คือ การติดต่อแบบต่อเนื่อง (Continuous Contact) ด้วยการส่งสัญญาณไปยังเครื่องรับที่ติดไว้กับตัวผู้กระทำความผิดตลอดเวลา เมื่อผู้กระทำความผิดออกนอกเขตบ้าน อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์จะส่งสัญญาณโทรศัพท์ไปยังศูนย์ควบคุม การติดต่อแบบกำหนด (Programmed Contact) ด้วยการให้คอมพิวเตอร์จากศูนย์ควบคุมส่ง โทรศัพท์ไปยังผู้กระทำความผิดที่ถูกกักขังอยู่ที่บ้าน เพื่อเป็นการตรวจสอบว่ายังอยู่ในเขตบ้านหรือไม่¹²

ศูนย์เลี้ยงโทษจำคุก (Probation Diversion Center) เป็นวิธีการที่ควบคุมตัวไว้ในสถานที่ ซึ่งถูกจัดไว้คล้ายกับหอพักนักศึกษา ผู้กระทำความผิดค่อนข้างที่จะมีอิสระเสรี สามารถออกไปทำงานนอกศูนย์เลี้ยงโทษจำคุกในช่วงกลางวันได้ แต่จะต้องจ่ายค่าที่พักค่าอาหารภายในศูนย์เอง และเมื่อกลับเข้าศูนย์ต้องทำตามกฎระเบียบ ในการรักษาความสงบและความสะอาดในศูนย์ ผู้กระทำความผิดต้องทำงานบริการสังคมและเข้าโปรแกรมแก้ไขฟื้นฟู เช่น โปรแกรมการเลิกเสพยาเสพติด เป็นต้น¹³

ศูนย์กักขังผู้ถูกคุมความประพฤติ (Probation Detention Center) ผู้กระทำความผิดจะถูกจำกัดสิทธิเสรีภาพภายในศูนย์ ซึ่งวิธีการจะคล้ายกับที่กักกันตัวชั่วคราวแต่ไม่ใช่คุก เพราะมีสภาพความเป็นอยู่ที่สะดวกสบายพอสมควร แต่จะใช้ระบบรักษาความมั่นคงปลอดภัยขั้นต่ำแบบเรือนจำ (Minimum Security) ในทางปฏิบัติผู้ถูกคุมความประพฤติจะพักอยู่ประมาณ 60-120 วัน และอาจใช้กับผู้ถูกคุมความประพฤติที่กระทำความผิดเงื่อนไขของศาลหรือกระทำความผิดในคดีจราจรก็ได้ อย่างไรก็ตามการรักษาระเบียบวินัยยังไม่เข้มข้นเท่าการคุมความประพฤติแบบค่ายฝึกทหาร (Probation Boot Camp)¹⁴

การคุมความประพฤติแบบค่ายฝึกทหาร (Probation Boot Camp) หรือการคุมความประพฤติแบบให้ตกใจกลัว (Shock Probation) บางทีเรียกว่า การจำคุกแบบให้ตกใจกลัว (Shock Incarceration) หรือคำพิพากษาแบบแยกส่วน (Split Sentence) เพราะว่าในส่วนของคำพิพากษา

¹² วรรณิกัร แสงทอง. (ม.ป.ป.). *มาตรการลงโทษระดับกลาง: อีกทางเลือกของการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิด*. (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก:http://www.oja.go.th/new2011/document/Lists/Download_1/Attachments/24/oja_symposium_5_G1.pdf

¹³ วรรณิกัร แสงทอง. (ม.ป.ป.). *มาตรการลงโทษระดับกลาง: อีกทางเลือกของการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิด*. (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก:http://www.oja.go.th/new2011/document/Lists/Download_1/Attachments/24/oja_symposium_5_G1.pdf

¹⁴ วรรณิกัร แสงทอง. (ม.ป.ป.). *มาตรการลงโทษระดับกลาง: อีกทางเลือกของการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิด*. (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก:http://www.oja.go.th/new2011/document/Lists/Download_1/Attachments/24/oja_symposium_5_G1.pdf

อาจมีคำสั่งให้เข้าเรือนจำหรือส่งตัวผู้กระทำความผิด Boot Camp ในส่วนที่ 2 อาจใช้วิธีคุมความประพฤติต่อ ภายหลังที่ผู้กระทำความผิดได้ออกจากเรือนจำหรือออกจาก Boot Camp การใช้การคุมความประพฤติแบบค่ายฝึกทหาร มีหลักเกณฑ์อยู่ว่า ผู้กระทำความผิดจะต้องถูกจำคุกก่อน 3 ถึง 6 เดือนหรืออยู่ใน Boot Camp ที่ไม่ใช่เรือนจำ 3 เดือน แล้วจึงออกมาสู่สังคมภายนอกและเน้นการใช้กับผู้กระทำความผิดที่อายุไม่มากแล้วไม่เคยต้องโทษจำคุกมาก่อน ภายใน Boot Camp จะมีการฝึกฝนแบบทหาร (Military Basic Training) ในทางปฏิบัติแล้ว Boot Camp จึงสามารถที่จะใช้ได้ทั้งกับผู้กระทำความผิดที่ศาลสั่งให้ใช้โดยตรงหรือใช้กับผู้ต้องขังที่ได้รับการพักการลงโทษตามที่เห็นสมควร¹⁵

การคุมความประพฤติแบบเข้มงวด (Intensive Probation Supervision หรือ Intensive Supervision of Probation) เป็นวิธีการที่เน้นความเข้มงวดกับเสรีภาพของผู้กระทำความผิดในชุมชน (Restrictions on Freedom in the Community) เพื่อที่จะเลี่ยงการจำคุกและเพื่อที่จะลดการกระทำความผิดในอนาคต วัตถุประสงค์ของการคุมความประพฤติแบบเข้มงวด ก็คือ เพิ่มการติดต่อสัมพันธ์ระหว่างพนักงานคุมประพฤติกับชุมชน เพื่อที่จะดูแลผู้ถูกคุมความประพฤติให้รับผิดชอบต่อความผิดที่ตนเองกระทำขึ้น เช่น การชดใช้ค่าเสียหายให้กับเหยื่ออาชญากรรม การทำงานบริการสังคม เสียค่าธรรมเนียมการคุมความประพฤติ เป็นต้น ทั้งยังเพื่อที่จะลดโอกาสที่จะกระทำความผิดซ้ำ การคุมความประพฤติแบบเข้มงวดเป็นอีกหนึ่งวิธีของมาตรการลงโทษระดับกลางในกลุ่มของการลงโทษที่ไม่ใช่การควบคุมไว้ในสถานที่ที่จัดให้ (Non-Residential Sanction) แต่เป็นการปล่อยผู้กระทำความผิดออกไปอยู่ในชุมชน ภายใต้การควบคุมและสอดส่องอย่างเคร่งครัด ที่จะเพิ่มระดับของความเข้มงวดกวดขันให้มากขึ้นกว่าการควบคุมและสอดส่องในการคุมประพฤติปกติ เพื่อที่จะเป็นการหลีกเลี่ยงการจำคุกและลดการกระทำความผิดที่อาจเกิดขึ้นในอนาคต รวมไปถึงลดข้อโต้แย้งด้านประสิทธิภาพของการคุมความประพฤติที่เกิดจากการควบคุมดูแลที่ผ่อนปรนไม่เคร่งครัดเท่าที่ควร สำหรับผู้กระทำความผิดบางประเภท การควบคุมความประพฤติแบบเข้มงวดนี้สามารถที่จะนำมาใช้ได้ทั้งในขั้นตอนก่อนและหลังการจำคุกและการบังคับใช้อาจมีการกำหนดเงื่อนไขกฎเกณฑ์ความเคร่งครัดที่แตกต่างกันไป แต่อย่างไรก็ดีประเด็นสำคัญของการนำวิธีการนี้ไปใช้ คือต้องทำให้เหมาะสมกับความผิดที่เกิดขึ้น โดยที่ประสิทธิภาพของวิธีการดำเนินการขึ้นอยู่กับ การเพิ่มความถี่ของการปฏิสัมพันธ์ในการควบคุมดูแลระหว่างเจ้าหน้าที่กับผู้กระทำความผิดที่

¹⁵ วรรณิการ์ แสงทอง. (ม.ป.ป.). *มาตรการลงโทษระดับกลาง: อีกทางเลือกของการปฏิบัติต่อผู้กระทำความผิด*. (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก:http://www.oja.go.th/new2011/document/Lists/Download_1/Attachments/24/oja_symposium_5_G1.pdf

เน้นการติดตามตรวจตราและควบคุมเพิ่มขึ้นจากการให้บริการด้านการแก้ไขฟื้นฟู เช่นที่ปฏิบัติอยู่ในการคุมความประพฤติปกติ¹⁶

โดยทั่วไปแล้ว การนำวิธีการคุมความประพฤติแบบเข้มงวดมาใช้ในสหรัฐอเมริกา พบว่าสามารถที่จะจำแนกความเหมือนและความแตกต่างของแนวคิดในการใช้วิธีการการคุมความประพฤติแบบเข้มงวดในแต่ละรัฐออกได้ 3 แนวคิด ดังนี้¹⁷

1) แนวความคิดแบบยุติธรรม (Justice Model) เป็นรูปแบบที่เน้นการลงโทษ เป้าคือการลงโทษจะมีความเหมาะสมพอดีกับการกระทำความผิดและผู้กระทำความผิดสมควรได้รับโทษตามความร้ายแรงของการกระทำ การคุมความประพฤติแบบเข้มงวดตามแนวคิดนี้จึงเน้นหนักไปในประเด็นต่อไปนี้

- 1.1) ผู้ถูกคุมความประพฤติจะต้องติดต่อกับพนักงานคุมประพฤติทุกวัน
- 1.2) ผู้ถูกคุมความประพฤติต้องทำงานบริการสาธารณะ
- 1.3) ผู้ถูกคุมความประพฤติต้องชดใช้ค่าเสียหายแก่ผู้เสียหายจากการกระทำ
- 1.4) ไม่ต้องมีการให้คำแนะนำปรึกษาในปัญหาต่างๆที่เกี่ยวกับตัวผู้กระทำ

ความผิด

- 1.5) ไม่ต้องมีการจัดให้ผู้กระทำความผิดเข้ารับการบำบัดแก้ไขฟื้นฟู

2) แนวความคิดแบบควบคุมความเสี่ยง (Limited-Risk Control Model) เป็นรูปแบบที่คำนึงถึงการเกิดอาชญากรรมในอนาคตและใช้แผนการประเมินความเสี่ยง โดยจะให้ผู้กระทำความผิดอยู่ภายใต้ขอบเขตการควบคุมที่มีประสิทธิภาพรูปแบบนี้เป็นแผนการลงโทษที่มีเหตุผล มีการระบุขอบเขตที่ชัดเจนแน่นอนของการลงโทษ ระดับของการควบคุมจะแตกต่างกันออกไปขึ้นอยู่กับผลการประเมินระดับของความเสี่ยง ซึ่งศาลเองจะต้องมั่นใจได้ในผลการประเมินความเสี่ยงที่ศาลได้ทำนายถึงความเป็นไปได้ของการกระทำความผิดซ้ำได้อย่างน่าเชื่อถือ โดยจะพิพากษาให้ผู้กระทำความผิดอยู่ภายใต้การสอดส่องดูแลของชุมชน ซึ่งจะมีความเข้มข้น 3 ระดับ คือ น้อยปกติ และมาก โดยเมื่อเปรียบเทียบกับแนวความคิดแบบยุติธรรมแล้วแนวความคิดแบบควบคุม

¹⁶ วรรณิการ์ แสงทอง. (ม.ป.ป.). *มาตรการลงโทษระดับกลาง: อีกทางเลือกของการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิด.* (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก:http://www.oja.go.th/new2011/document/Lists/Download_1/Attachments/24/oja_symposium_5_G1.pdf

¹⁷ วรรณิการ์ แสงทอง. (ม.ป.ป.). *มาตรการลงโทษระดับกลาง: อีกทางเลือกของการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิด.* (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก:http://www.oja.go.th/new2011/document/Lists/Download_1/Attachments/24/oja_symposium_5_G1.pdf

ความเสี่ยงนั้น จะมีความยืดหยุ่นมากกว่าเพราะจะมีการประเมินซ้ำเป็นช่วง ๆ สำหรับการเฝ้าติดตามสังเกตพฤติกรรมและปรับเปลี่ยนการออกสอดคล้องโดยชุมชนตามความเหมาะสมสมควร¹⁸

3) แนวความคิดแบบการปฏิบัติแบบดั้งเดิม (Traditional Treatment Oriented Model) เป็นแนวความคิดที่เน้นการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิด โดยให้มีการดำเนินชีวิตร่วมกันระหว่างผู้กระทำความผิดกับประชาชนในชุมชนที่อยู่อาศัยอยู่ในชุมชนดังกล่าว แนวความคิดนี้เป็นการรวมประสานแนวความคิดแบบความยุติธรรมกับแนวความคิดควบคุมจำกัดความเสี่ยง โดยกำหนดเป้าหมายที่สำคัญไว้ว่าการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของผู้กระทำความผิดแต่ละราย ดังนั้นแนวความคิดนี้จึงมีการดำเนินการที่รวมถึงการพัฒนาคุณภาพและควบคุมความประพฤติของผู้กระทำความผิดในชุมชน ตัวอย่างเช่น การทำงานการศึกษา การบริการสาธารณะ การจ่ายเงินค่าทดแทนความเสียหาย การกำหนดเวลาห้ามออกจากบ้าน ต้องมีการทำงานเป็นเวลาหรือมีการฝึกหัดอาชีพ มีการใช้ผู้สนับสนุนชุมชนหรือผู้อุปถัมภ์อื่น ที่สามารถจะช่วยเหลือและแนะนำผู้กระทำความผิดได้ เน้นการรวมตัวของชุมชน เพื่อระดมความคิดในการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิด¹⁹

อย่างไรก็ตามในปัจจุบันนี้ ไม่มีรัฐใดในสหรัฐอเมริกาที่ใช้วิธีการคุมความประพฤติแบบเข้มงวด ในรูปแบบแนวความคิดแบบยุติธรรมทั้งหมด แต่มีหลายรัฐ เช่น รัฐโอเรกอนและรัฐแมสซาชูเซตส์ ที่ใช้แนวความคิดแบบควบคุมความเสี่ยง ในขณะที่รัฐนิวเจอร์ซีย์และรัฐจอร์เจีย ใช้วิธีการคุมความประพฤติแบบเข้มงวดตามแนวความคิดแบบการปฏิบัติแบบดั้งเดิม

การนำวิธีการคุมประพฤติแบบเข้มงวดมาใช้ปฏิบัติเป็นไป เพื่อตอบสนองตอบวัตถุประสงค์ ดังนี้

1) เพื่อใช้เป็นมาตรการที่ช่วยเบี่ยงเบนผู้กระทำความผิดออกจากเรือนจำ โดยเฉพาะผู้ที่กระทำความผิดในครั้งแรกหรือผู้ที่ไม่ใช่ผู้ร้ายเหลือพยากรณ์โดยสันดาน เพื่อที่จะป้องกันไม่ให้เกิดทราบจากการจำคุก วิธีการนี้จะช่วยแยกผู้กระทำความผิดไม่ให้เข้าไปมีโอกาสเรียนรู้ช่องทางการกระทำผิดจากผู้ต้องขังด้วยกัน และไม่ต้องประสบกับภาวะตึงเครียดทางอารมณ์ รวมไปถึงหลีกเลี่ยงการถูกล่วงละเมิดทางกายด้วยความจำยอม

2) เพื่อให้ผู้กระทำความผิดได้รับการแก้ไขฟื้นฟูอยู่ในชุมชนที่ตนเป็นสมาชิก และยังคงสามารถที่จะดำเนินชีวิตอยู่กับครอบครัวของตน สามารถประกอบอาชีพการงานเพื่อที่จะหารายได้จุนเจือครอบครัวตลอดจนสามารถชำระภาษีบำรุงรัฐ และยังสามารถชำระค่าธรรมเนียมในการควบคุมความประพฤติได้ด้วย

¹⁸ อรนิติช บัญญัติพันธุ์. (2547). *มาตรการทางกฎหมายในการใช้วิธีการคุมประพฤติแบบเข้ม*. วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. หน้า 49.

¹⁹ เรื่องเดียวกัน, หน้า 47.

3) เพื่อเพิ่มหลักประกันความปลอดภัยให้กับชุมชน ให้ชุมชนมั่นใจว่าเมื่อปล่อยผู้กระทำความผิดกลับคืนสู่ชุมชนแล้ว การควบคุมดูแลที่เข้มงวดด้วยเทคโนโลยีที่ทันสมัยตามมาตรการนี้ จะช่วยลดโอกาสที่ผู้กระทำความผิดรายนั้นจะหวนกลับไปกระทำความผิดซ้ำและยังจะทำให้เกิดจิตสำนึกความรับผิดชอบต่อตนเองและสังคมได้

4) เพื่อบรรเทาปัญหาความหนาแน่นของผู้ต้องขังในเรือนจำที่มีปริมาณมากมายจนล้นเรือนจำ

5) เพื่อเป็นการลดงบประมาณค่าใช้จ่ายของเรือนจำในการควบคุมตัวผู้ต้องขังจำนวนมาก

6) เพื่อใช้วิธีการคุมความประพฤติแบบเข้มงวดเสมือนเป็นการลงโทษผู้กระทำความผิด โดยอาจใช้วิธีการนี้โดยลำพังอย่างเดียว หรือใช้เป็นมาตรการร่วมกับบทลงโทษอย่างอื่น เช่น การใช้การคุมความประพฤติแบบเข้มงวด กับการกักขังภายในบ้านโดยใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ หรือใช้มาตรการควบคุมความประพฤติแบบเข้มงวดร่วมกับการทำงานบริการสาธารณะ เป็นต้น

รูปแบบของการลงโทษในคดีอาญาในระบบของรัฐบาลกลาง (Federal System) ของประเทศสหรัฐอเมริกา ได้แก่

1) การภาคทัณฑ์ (Probation) ถือเป็นโทษอาญาสถานเบาที่สุด โดยที่จำเลยจะไม่ต้องถูกจำคุก เว้นแต่ว่าจำเลยแต่ฝ่าฝืนเงื่อนไขของการภาคทัณฑ์ ศาลภาคทัณฑ์จำเลยก็ต่อเมื่อเห็นว่าจำเลยมีโอกาสฟื้นฟูกับตัวเป็นคนดี โดยที่ศาลกำหนดเงื่อนไข ซึ่งจะสามารถช่วยให้จำเลยฟื้นฟูและมีโอกาสที่จะทำประโยชน์คืนแก่สังคมอันเนื่องมาจากผลของการกระทำความผิดของจำเลยเอง

2) มาตรการแบบ Halfway-House หรือ Community Correction Center มีลักษณะคล้ายกับสถานกักกันที่จะให้ผู้กระทำความผิดอยู่ร่วมกัน โดยแต่ละคนมีหน้าที่ทำงานรับใช้ชุมชน รวมถึงดูแลสถานกัก เช่น การทำความสะอาด ในบางครั้งผู้กระทำความผิดจะได้รับอนุญาตให้ออกนอกสถานกักกันไปทำงานในสถานที่อื่นได้ หรือสามารถเดินทางไปพบครอบครัวตามช่วงเวลาที่กำหนด แต่ว่าข้าราชการนี้เป็นมาตรการที่มีความยืดหยุ่น เนื่องจากว่า หากผู้กระทำความผิดจะถูกจำกัดอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ถูกควบคุม แต่ก็ยังเปิดโอกาสให้ผู้กระทำความผิดมีส่วนร่วมและเป็นส่วนหนึ่งกับสังคม ครอบครัว ภายใต้อาณัติเงื่อนไขว่าผู้กระทำความผิดต้องไม่ยุ่งเกี่ยวกับการกระทำความผิดอีก

3) การตรวจตราโดยอาศัยอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ (Electronic Monitoring) โดยการให้จำเลยอยู่ที่บ้านของตนเอง (Home Detention) โดยการสวมอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ที่ข้อเท้า ซึ่งอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์จะแจ้งเจ้าหน้าที่เมื่อจำเลยออกนอกบริเวณบ้าน อีกครั้งในปัจจุบันยังได้เพิ่ม

เทคโนโลยีติดตามตัว (Global Positioning System - GPS) เพื่อให้เจ้าหน้าที่สามารถตรวจสอบได้ว่า
จำเลยอยู่ที่ใด

4) บทลงโทษทางการเงิน (Money Penalty) โดยศาลจะต้องพิจารณาจากรายงาน
ก่อนกำหนด ซึ่งรายงานจะมีการตรวจสอบประวัติทางการเงินของจำเลย เพื่อที่จะกำหนดค่าปรับที่
จะลงแก่จำเลย ทั้งนี้ต้องเป็นไปตามที่บัญญัติอัตราโทษมาตรฐานกำหนดไว้ด้วย

5) การทดแทน (Restitution) วัตถุประสงค์ของการทดแทนนั้น ก็เพื่อให้ผู้เสียหาย
กลับคืนสู่ฐานะเดิมให้มากที่สุด ในทางปฏิบัติแล้ว บทลงโทษรูปแบบนี้แต่ใช้กับการกระทำความผิด
ที่เกี่ยวกับการเงิน เช่น ความผิดฐานยักยอก โดยศาลสามารถสั่งให้จำเลยนำทรัพย์สินกลับมาคืนแก่
ผู้เสียหาย หากทรัพย์สินที่นำไปเป็นเงิน ศาลสามารถสั่งให้จำเลยนำเงินมาคืนทั้งหมดหรือจะผ่อน
ชำระก็ได้

6) การริบทรัพย์สิน (Forfeiture of Property) ถ้าทรัพย์สินเป็นทรัพย์สินที่ได้มาจากการ
กระทำความผิด การมีไว้เป็นความผิด หรือใช้ในการกระทำความผิด

7) การบริการสังคม (Community Service) วัตถุประสงค์ก็เพื่อให้จำเลยได้ทำ
ประโยชน์คืนแก่สังคม เพื่อชดเชยความเสียหายที่จำเลยได้ก่อขึ้น

รูปแบบการลงโทษที่ที่กล่าวมาข้างต้นนั้น เป็นการลงโทษที่จำเลยไม่ต้องถูกบังคับให้ต้อง
อยู่ในเรือนจำ อย่างไรก็ตาม หากเป็นความผิดที่รุนแรง จำเลยก็ต้องได้รับโทษที่รุนแรงมากขึ้น เช่น
จำคุก หรือประหารชีวิตแล้วแต่กรณี ขอบเขตของการลงโทษจำคุกมีตั้งแต่ 1 วันถึงตลอดชีวิต
ในระบบของรัฐบาลกลาง หากจำเลยต้องคำพิพากษาให้ถูกจำคุกตลอดชีวิต นั้นหมายถึงตลอดทั้ง
ชีวิตของจำเลยดังกล่าวอย่างแท้จริง โดยจะไม่มีโอกาสลดหย่อนโทษระหว่างถูกจำคุกแต่อย่างใด
สำหรับโทษที่รุนแรงที่สุด คือ โทษประหารชีวิต (Death Penalty/Capital Punishment) สำหรับ
ความผิดอาญาอุกฉกรรจ์

ในบางครั้งศาลประเทศสหรัฐอเมริกา ก็นำโทษจำคุกมาผสมผสานกับโทษรูปแบบอื่นๆ
เช่น

1) Split Sentence คือ รูปแบบการลงโทษที่จะแบ่งระยะเวลาเป็น 2 ช่วง เช่น ช่วงแรก
จำเลยจะถูกจำคุกในเรือนจำ ภายหลังอาจถูกควบคุมตัวในบ้านแบบ Halfway-Home

2) การลงโทษจำคุกเพียงอย่างเดียวโดยเพิ่มเงื่อนไขที่จำเลยถูกปล่อยตัวแล้ว กำลัง
จะต้องอยู่ภายใต้การควบคุมดูแลของเจ้าหน้าที่ (Supervised Release) โดยระยะเวลาในการควบคุม
จะอยู่ระหว่าง 1-10 ปี ภายในระยะเวลาดังกล่าวที่จำเลยได้รับการปล่อยตัวจากเรือนจำและมี
เจ้าหน้าที่คอยติดตามพฤติกรรมแม้ว่าจำเลยจะออกไปอยู่ในสังคม จำเลยจะต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขที่
ศาลกำหนดไว้ทั้งหมด เช่น ห้ามกระทำความผิดซ้ำอีก ห้ามยุ่งเกี่ยวกับสารเสพติดอีก หรือให้จำเลย

ไปพบที่ปรึกษา เป็นต้น วัตถุประสงค์ในการปล่อยตัวภายใต้การควบคุม เพื่อให้จำเลยสามารถกลับคืนสู่สังคมและฟื้นฟูตนเอง เพื่อให้ตนมีส่วนร่วมกับสังคม ในขณะที่เดียวกันก็สามารถตรวจสอบได้ว่าจำเลยจะไม่กลับไปกระทำผิดซ้ำอีก

กฎหมาย Acts 24 of 2003 ของรัฐ Pennsylvania ในเรื่องการขับรถภายหลังจากการดื่มสุราหรือใช้ยาเสพติด (Driving after imbibing alcohol or using drugs) สรุปรุประเด็นสำคัญจากกฎหมายได้ดังต่อไปนี้ คือ การกำหนดความผิดของผู้ขับขี่รถที่มีระดับแอลกอฮอล์จาก .10% เป็น .08% และบังคับให้ผู้กระทำความผิดซ้ำ กล่าวคือการกระทำความผิด 2 ครั้งขึ้นไป ต้องปิดเครื่อง Ignition Interlock เพื่อป้องกันการสตาร์ทรถในกรณีที่มีระดับแอลกอฮอล์ในลมหายใจสูงกว่าที่กฎหมายกำหนด และยังให้ความสัมพันธ์กับการบำบัดรักษาผู้ติดแอลกอฮอล์หรือผู้ที่ติดยาเสพติด รวมถึงกำหนดระบบการลงโทษผู้กระทำความผิด 3 ครั้ง และการลงโทษโดยการจำกัabinอนุญาตในการประกอบอาชีพ ซึ่งได้แบ่งระดับความร้ายแรงของการกระทำความผิดตามระดับแอลกอฮอล์และจำนวนครั้งในการกระทำความผิด โดยมีสาระสำคัญดังต่อไปนี้²⁰

การกำหนดโทษแก่ผู้กระทำความผิดที่มีระดับแอลกอฮอล์ .08% - .099%

- 1) โทษสำหรับการกระทำความผิดครั้งแรก
 - 1.1) ไม่มีการพักใบอนุญาตขับขี่
 - 1.2) ถูกคุมประพฤติขึ้นสูงไม่เกิน 6 เดือน
 - 1.3) ปรับเป็นจำนวนเงิน 300 ดอลลาร์
 - 1.4) จ่ายเงินบำรุงเพื่อการดูแลรักษาดนและ โรงเรียนให้ปลอดภัย
 - 1.5) อาจต้องเข้ารับการบำบัดรักษาตามคำสั่งศาล
 - 1.6) ไม่ต้องติดตั้งเครื่อง Ignition Interlock
- 2) โทษสำหรับการกระทำความผิดครั้งที่สอง
 - 2.1) พักใบอนุญาตขับขี่ชั่วคราวไม่เกิน 12 เดือน
 - 2.2) ถูกจำคุกอย่างน้อย 5 วันแต่ไม่เกิน 6 เดือน
 - 2.3) ปรับ 300-2,500 ดอลลาร์
 - 2.4) จ่ายเงินบำรุงเพื่อการดูแลรักษาดนและ โรงเรียนให้ปลอดภัย
 - 2.5) อาจต้องเข้ารับการบำบัดรักษาตามคำสั่งศาล
 - 2.6) ต้องติดตั้งเครื่อง Ignition Interlock เป็นกำหนดเวลา 1 ปี

²⁰ ศูนย์วิจัยปัญหาสุรา. (ม.ป.ป.). *มาตรการทางกฎหมายของรัฐ Pennsylvania เรื่อง เมาไม่ขับ*. (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก: <http://cas.or.th/index.php/alcoholdb/read/45> [2565, 3 มิถุนายน]

3) โทษสำหรับการกระทำความผิดสามครั้งขึ้นไป

- 3.1) พักใบอนุญาตขับขี่ชั่วคราวไม่เกิน 12 เดือน
- 3.2) ถูกต้องทุกอย่างน้อย 10 วันแต่ไม่เกิน 2 ปี
- 3.3) ปรับ 500-5,000 ดอลลาร์
- 3.4) อาจต้องเข้ารับการบำบัดรักษาตามคำสั่งศาล
- 3.5) ต้องติดตั้งเครื่อง Ignition Interlock เป็นกำหนดเวลา 1

การกำหนดโทษแก่ผู้กระทำความผิดที่มีระดับแอลกอฮอล์สูง .10%-.159%

1) โทษสำหรับการกระทำความผิดครั้งแรก

- 1.1) พักใบอนุญาตขับขี่ชั่วคราวไม่เกิน 12 เดือน
- 1.2) จำคุกใบอนุญาตในการประกอบอาชีพบางประเภทเป็นเวลา 60 วัน
- 1.3) ถูกจำคุกอย่างน้อย 48 ชั่วโมงแต่ไม่เกิน 6 เดือน
- 1.4) ปรับ 500-5,000 ดอลลาร์
- 1.5) จ่ายเงินบำรุงเพื่อดูแลรักษานอนหน้าโรงเรียนให้ปลอดภัย
- 1.6) ต้องเข้ารับการบำบัดรักษาตามคำสั่งศาล
- 1.7) กำหนดอัตราความเร็วในการขับรถ

2) โทษสำหรับการกระทำความผิดครั้งที่สาม

- 2.1) พักใบอนุญาตขับขี่ชั่วคราวไม่เกิน 18 เดือน
- 2.2) ถูกจำคุกอย่างน้อย 90 วันแต่ไม่เกิน 5 ปี
- 2.3) ปรับ 1,500-10,000 ดอลลาร์
- 2.4) ต้องเข้ารับการบำบัดรักษาตามคำสั่งศาล
- 2.5) ต้องติดตั้งเครื่อง Ignition Interlock เป็นกำหนดเวลา 1 ปี

3) โทษสำหรับการกระทำความผิดครั้งที่ 4 ขึ้นไป

- 3.1) พักใบอนุญาตขับขี่ชั่วคราวไม่เกิน 18 เดือน
- 3.2) ถูกต้องทุกอย่างน้อย 1 ปีแต่ไม่เกิน 5 ปี
- 3.3) ปรับ 1,500-10,000 ดอลลาร์
- 3.4) อาจต้องเข้ารับการบำบัดรักษาตามคำสั่งศาล
- 3.5) ต้องติดตั้งเครื่อง Ignition Interlock เป็นกำหนดเวลา 1 ปี

การกำหนดโทษแก่ผู้กระทำความผิดที่มีระดับแอลกอฮอล์สูงมาก .16% และสูงกว่า

1) โทษสำหรับการกระทำผิดครั้งแรก

- 1.1) พักใบนี้ขับขี่ชั่วคราวไม่เกิน 12 เดือน

- 1.2) จำกัดใบอนุญาตในการประกอบอาชีพบางประเภทเป็นเวลา 60 วัน
- 1.3) ถูกจำคุกอย่างน้อย 72 ชั่วโมงแต่ไม่เกิน 6 เดือน
- 1.4) ปรับ 1,000-5,000 ดอลลาร์
- 1.5) จ่ายเงินบำรุงเพื่อดูแลรักษาดถนนและโรงเรียนให้ปลอดภัย
- 1.6) อาจต้องเข้ารับการบำบัดรักษาตามคำสั่งศาล
- 1.7) กำหนดอัตราความเร็วในการขับรถ
- 2) โทษสำหรับการกระทำผิดครั้งที่สอง
 - 2.1) พักใบอนุญาตขับขี่ชั่วคราวไม่เกิน 18 เดือน
 - 2.2) ถูกต้องทุกอย่างน้อย 90 วันแต่ไม่เกิน 5 ปี
 - 2.3) ปรับขั้นต่ำ 1,500 ดอลลาร์
 - 2.4) จ่ายเงินบำรุงเพื่อการดูแลรักษาดถนนและโรงเรียนให้ปลอดภัย
 - 2.5) อาจต้องเข้ารับการบำบัดรักษาตามคำสั่งศาล
 - 2.6) ต้องติดตั้งเครื่อง Ignition Interlock เป็นกำหนดเวลา 1 ปี
- 3) โทษสำหรับการทำความผิดสามครั้งขึ้นไป
 - 3.1) พักใบอนุญาตขับขี่ชั่วคราวไม่เกิน 18 เดือน
 - 3.2) ถูกจำคุกอย่างน้อย 1 ปีแต่ไม่เกิน 5 ปี
 - 3.3) ปรับขั้นต่ำ 2,500 ดอลลาร์
 - 3.4) อาจต้องเข้ารับการบำบัดรักษาตามคำสั่งศาล
 - 3.5) ต้องติดตั้งเครื่อง Ignition Interlock เป็นกำหนดเวลา 1 ปี

มาตรการกำหนดโทษแก่ผู้กระทำความผิดฐานขับรถถ้าหลังจากการดื่มสุราหรือการใช้สารเสพติดในลักษณะต่างๆ มีดังนี้

1) Two-hour Rule

กำหนดให้ผู้ขับขี่รถที่มีระดับแอลกอฮอล์สูงกว่าปริมาณที่กฎหมายกำหนด ต้องถูกห้ามขับรถเป็นเวลา 2 ชั่วโมง เนื่องจากเป็นช่วงเวลาที่จะไม่สามารถควบคุมยานพาหนะได้ภายหลังจากมีการดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์

2) Ungraded Misdemeanors

เป็นการกระทำความผิดครั้งแรกหรือครั้งที่สอง ซึ่งจะใช้วิธีการคุมประพฤติหรือจำคุกไม่เกิน 6 เดือน แล้วถือเป็นความผิดลหุโทษ

3) Treatment

ในกรณีที่ผู้กระทำความผิดเป็นผู้ติดยาเสพติด สารสามารถมีคำสั่งให้ผู้กระทำความผิด เข้ารับการบำบัดโดยกำหนดเงื่อนไขไว้ในคำพิพากษา (Court Reporting Network) และศาลยังสามารถกำหนดให้ผู้กระทำความผิดทำงานบริการสังคมได้อีกด้วย (Community Service Assignments)

4) Occupational Limited License

การจำกัดใบอนุญาตในการประกอบอาชีพบางประเภทภายในเวลาที่กำหนด เช่น ใบอนุญาตในการขับรถโรงเรียน

5) Ignition Interlock

การกำหนดให้ผู้กระทำความผิดซ้ำ (กระทำความผิดตั้งแต่สองครั้งขึ้นไป) ต้องติดตั้งเครื่อง Ignition Interlock เพื่อป้องกันการสตาร์ทรถ ในกรณีที่ผู้ขับขี่มีระดับแอลกอฮอล์ในลมหายใจสูงกว่าที่กฎหมายกำหนด

6) Accelerated Rehabilitative Disposition

การกำหนดอัตราความเร็วในการขับรถ ซึ่งผู้กระทำความผิดก็ต้องยอมรับไปปฏิบัติภายในกำหนดเวลา 10 ปี โดยการใช้มาตรการกำหนดอัตราความเร็วนี้ จะไม่บังคับใช้ในกรณีที่เกิดอันตรายแก่ชีวิตและร่างกายของผู้อื่น

7) Probable Cause

เจ้าหน้าที่ตำรวจมีอำนาจสั่งให้หยุดรถและตรวจสอบได้ ในกรณีที่มีเหตุอันควรสงสัยว่าผู้ขับขี่มีระดับแอลกอฮอล์สูงกว่าที่กฎหมายกำหนด

8) Points, Costs & Fine Distribution

กำหนดให้ผู้ขับขี่ที่มีระดับแอลกอฮอล์สูงกว่าที่กฎหมายกำหนด อัตราคะแนนในการต่อใบอนุญาตขับรถยนต์ หรือในกรณีที่มีการฟ้องคดีต่อศาล ผู้กระทำความผิดจะต้องรับผิดชอบในค่าใช้จ่ายในทางเทคนิคเกี่ยวกับการตรวจหาระดับแอลกอฮอล์ หรืออาจจะต้องจ่ายเงินบำรุงเพื่อการดูแลรักษาถนนและโรงเรียนให้ปลอดภัย

การทดสอบสมรรถภาพของผู้ขับขี่ในสหรัฐอเมริกาจะมีความแตกต่างออกไปในแต่ละมลรัฐ ดังนี้

1) มลรัฐแคลิฟอร์เนีย

เจ้าหน้าที่ตำรวจจะสั่งให้ผู้ขับขี่รถได้ก็ต่อเมื่อแต่ต้องมีเหตุอันควรสงสัยว่าผู้นั้นฝ่าฝืนกฎหมายจราจรหรือกระทำผิดกฎหมาย และไม่สามารถสุ่มเรียกให้จอดรถได้ ซึ่งเมื่อเจ้าหน้าที่ตำรวจสั่งให้หยุดรถแล้ว จะมีการทดสอบ 2 ขั้นตอน ดังนี้

(1) การทดสอบความมีสติภาคสนาม ซึ่งวิธีที่เจ้าหน้าที่ตำรวจนิยมใช้ในการทดสอบ ได้แก่ การทดสอบดวงตา การทดสอบการเดินและการหมุนตัว และการทดสอบยื่นขาเดี่ยวรวมไปถึงการทดสอบลมหายใจ²¹

(2) การทดสอบทางเคมี ทำได้โดยการทดสอบเลือด ลมหายใจ หรือปัสสาวะ

2) มลรัฐนิวยอร์ก

เจ้าหน้าที่ตำรวจในมลรัฐนิวยอร์กมีอำนาจในการสั่งหยุดรถเช่นเดียวกับเจ้าหน้าที่ตำรวจในมลรัฐแคลิฟอร์เนีย ซึ่งการทดสอบสมรรถภาพของผู้ขับขี่ของมลรัฐนิวยอร์ก จะมีการทดสอบความมีสติภาคสนามเช่นเดียวกับมลรัฐแคลิฟอร์เนีย และจะมีการทดสอบลมหายใจซึ่งเจ้าหน้าที่ตำรวจสามารถร้องขอผู้ขับขี่ทุกคนซึ่งขับขี่รถยนต์ที่เกี่ยวข้องในอุบัติเหตุใดๆที่เกิดขึ้น โดยผู้ที่ถูกร้องขอนั้นจะต้องยอมทำการทดสอบลมหายใจ ซึ่งหากผลการทดสอบแสดงให้เห็นว่าผู้นั้นมีปริมาณแอลกอฮอล์อยู่ในลมหายใจ เจ้าหน้าที่ตำรวจก็อาจร้องขอให้ผู้นั้นทำการทดสอบทางเคมีต่อไปได้

3) มลรัฐนิวเซาท์เวลส์

การทดสอบผู้ขับขี่ของมลรัฐนิวเซาท์เวลส์ นั้น จะทำการตรวจทดสอบสภาวะร่างกายภายนอกของผู้ขับขี่นั่นเอง หรือจากสภาพการณ์โดยรอบ เช่นลักษณะการขับขี่หรือการมีอุบัติเหตุทางยานพาหนะ โดยที่ไม่ต้องใช้เครื่องตรวจวัดปริมาณแอลกอฮอล์ในร่างกายแต่อย่างใด แม้จะมีปริมาณแอลกอฮอล์ในร่างกายเป็นจำนวนน้อยก็มีความผิดฐานนี้ได้ ซึ่งจะแตกต่างจากมลรัฐแคลิฟอร์เนีย และมลรัฐนิวยอร์ก

3.4.2 มาตรการในการลงโทษการขับขี่ระหว่างเมาสุราของประเทศอังกฤษ

เดิมแล้วกฎหมายอังกฤษ แบ่งประเภทความผิดออกเป็นสามประเภท คือ ความผิดอุกฉกรรจ์ (Felony) ความผิด Misdemeanours และ Petty Offences ก็มาถูกยกเลิกไปแล้วมาแบ่งเป็นประเภทความผิด โดยถือตามวิธีพิจารณา โดยกฎหมายอังกฤษแยกเป็นความผิดที่ต้องพิจารณาในศาล Crown Court และมีคณะลูกขุนเป็นผู้พิจารณาปัญหาข้อเท็จจริงที่เรียกว่า Offences Triable Only Indictment กับ ความผิดที่พิจารณาโดยรวบรัด โดยสาร Magistrate เรียกว่า Offences Triable

²¹ The National Highway Traffic Safety Administration. Standardized Field Sobriety Testing (SFST) - NHTSA. (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก https://www.nhtsa.gov/sites/nhtsa.gov/files/documents/sfst_ig_refresher_manual.pdf [2565, 3 มิถุนายน]

Summarily และประเภทที่สามารถพิจารณาโดยรวบรัดโดย Indictment ก็ได้²² (Offence Triable Either Way) และมีการแบ่งความผิดอีกลักษณะหนึ่ง โดยแบ่งตาม Criminal Act 1967 โดยแยกเป็นความผิดที่อาจจับได้โดยไม่มีหมายจับ Arrestable Offences และความผิดที่ไม่อาจจับได้โดยไม่มีหมายจับถ้าความผิดนั้นไม่ใช่ความผิดซึ่งหน้า (Nonarrestable Offences)

ในปัจจุบันกฎหมายอังกฤษกำหนดความผิดไว้โดยกฎหมายลายลักษณ์อักษร (Statutory Offences) โดยมีกฎหมายบัญญัติว่าด้วยความผิดอาญาโดยเฉพาะ เช่น The Criminal Act 1967 The Criminal Law Act 1977, The Abortion Act 1967, The Crime and Disorder Act 1998, Offences Against the Person Act 1986, Theft Act 1968, Theft Act 1978, Sexual Offences Act, 1956, 1967, 1985, 2003, Terrorism Act 2002, Terrorism Act 2006, Anti-Terrorism, Crime and Security Act 2001 เป็นต้น และความผิดที่กำหนดไว้ในกฎหมายพิเศษอีกหลายฉบับ เช่น Firearms Act 1968. Drug Trafficking Act 1994, Obscene Publications Act 1959, War Crime Act 1991, Football Offence Act 1991, Police and Criminal Evidence Act 1984 เป็นต้น ซึ่งความผิดตามที่บัญญัติไว้ในกฎหมายลายลักษณ์อักษรได้กำหนดโทษเอาไว้เพื่อที่จะให้ศาลกำหนดโทษบางฐานความผิดเป็นการกำหนดโทษไว้ตายตัว บางครั้งความผิดกำหนดอัตราโทษขั้นสูงและบางความผิดกำหนดโทษที่ให้ศาลขึ้นดาวน์ไว้ แต่ส่วนใหญ่เป็นการกำหนดอัตราโทษขั้นสูง เพื่อเปิดโอกาสให้ศาลใช้ดุลพินิจในการกำหนดโทษ ที่เรียกว่า กระบวนการกำหนดโทษ Sentencing Process โดยสารจากกำหนดโทษให้เหมาะสมกับความร้ายแรงของความผิดและสภาพของตัวผู้กระทำความผิด โดยคำนึงถึงเป้าหมายในการลงโทษ เพื่อป้องกันสังคมให้ปลอดภัยและแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิดตาม ดังนั้นกฎหมายอังกฤษจึงได้บัญญัติหลักเกณฑ์การกำหนดโทษของศาลและอำนาจที่ศาลจะกำหนดโทษในแต่ละประเภทไว้ เพื่อให้ศาลใช้เป็นหลักเกณฑ์ในการกำหนดโทษกฎหมายเหล่านี้ ได้แก่ Crime (Sentences) Act 1997, Criminal Act 1967, Criminal Justice Act 1991 และฉบับปัจจุบัน Criminal Justice Act 2003, Magistrates Court Act 1980, Power of Criminal Courts (Sentencing) Act 2000, Children and Young Person Act 1933, 1969, Youth Justice and Criminal Evidence Act 1999 เป็นต้น²³

อังกฤษได้มีการปรับปรุงและพัฒนากระบวนการยุติธรรมทางอาญาและการกำหนดโทษตลอดมา โดยมีการศึกษาวิจัยและวิเคราะห์สถิติของคำพิพากษาของศาล เพื่อประเมินและวิเคราะห์

²² Martin Wasik. (2001). *Emminson Sentencing*. fourth edition. London: Blackstone Press. pp. 2, 35- 36. อ้างถึงใน ณรงค์ ใจหาญ และคณะ. (2549). *ศึกษาความเป็นไปได้ในการกำหนดชั้นโทษและการนำไปปรับใช้ ในประมวลกฎหมายอาญา*. รายงานการวิจัย. กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัยและให้คำปรึกษาแห่งมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. หน้า 63.

²³ เรื่องเดียวกัน, หน้า 64.

แนวโน้มในการกำหนดโทษของความผิดและการใช้มาตรการลงโทษที่มีอยู่ในกฎหมาย รวมไปถึงประสิทธิภาพในการบริหารงานยุติธรรมและกระบวนการแก้ไขบำบัดผู้กระทำความผิด ในส่วนของงานวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาของการกำหนดโทษ ได้มีการศึกษาเพื่อค้นคว้าหามาตรการให้การลงโทษสอดคล้องกับหลักความเสมอภาคยุติธรรมและเป็นที่ยอมรับต่อสังคมว่ากระบวนการยุติธรรมนั้นมีความสามารถในการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิดและป้องกันสังคมให้พ้นจากการกระทำผิดของอาชญากรรมได้²⁴

กฎหมายหลักที่ใช้กำหนดหลักเกณฑ์การลงโทษของศาลในปัจจุบัน มีกฎหมายหลักอยู่ 3 ฉบับ คือ The Criminal Justice Act 1991 หรือ CJA 1991 กฎหมายนี้กำหนดหลักเกณฑ์การกำหนดโทษของศาล โดยให้ฐานคำนึงถึงปัจจัยต่างๆในการพิจารณาว่าโทษที่ร้ายแรงควรได้รับการลงโทษร้ายแรงตามสัดส่วน กฎหมายฉบับที่สอง คือ The Powers of Criminal Courts (Sentencing) Act 2000 หรือ PCC(S) A 2000 โดยประมวลมาตรการในการบังคับใช้กฎหมายอาญาให้อยู่ในกฎหมายฉบับเดียวกัน เพื่อให้การบังคับโทษเป็นไปด้วยความเหมาะสมกับความผิดและผู้กระทำความผิด ในท้ายที่สุดมีการปรับปรุงกระบวนการกำหนดโทษฉบับล่าสุด โดยมีหลักเกณฑ์ที่แก้ไขหลักเกณฑ์การลงโทษและดุลพินิจในการกำหนดโทษที่กำหนดไว้ในกฎหมายสองฉบับแรก และมีผลใช้ทั่วสหราชอาณาจักร โดยขยายหลักเกณฑ์บางเรื่องไปใช้กลับความผิดในไอร์แลนด์เหนือและสกอตแลนด์ด้วย กฎหมายฉบับที่สามนี้ คือ The Criminal Justice Act 2003²⁵ หรือ CJA 2003 โดยถือเป็นกฎหมายหลักที่ยังมีอยู่ในปัจจุบันในการกำหนดโทษที่มีในอังกฤษ โดยที่มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ประเภทของโทษ

1) ประเภทของโทษตามกฎหมาย Common Law เดิม ถ้าเป็นความผิดในคอมมอนลอว์ ในคดี Felony ศาลลงโทษประหารชีวิต ส่วนคดี Misdemeanour ศาลมีอำนาจจำคุกหรือปรับได้ไม่จำกัด ต่อมาในปี ค.ศ.1905 มีกฎหมายกำหนดให้อำนาจศาลในการลงโทษบุคคลที่มีอายุไม่ต่ำกว่า 17 ปี ซึ่งกระทำความผิดในอังกฤษและเวลส์ คือ ประหารชีวิต จำคุก จำคุกโดยบังคับใช้แรงงาน ปรับ คุมประพฤติโดยเจ้าหน้าที่ตำรวจ

2) ประเภทของโทษตาม CJA 1991, PCC (S) A 2000 และ Criminal Justice and Court Service Act 2000 แยกออกเป็น 23 ประเภทดังนี้

2.1) จำคุก (Imprisonment) โทษจำคุก คือ พุคที่กักขังผู้กระทำความผิดภายในเวลาที่กำหนด โดยสารเป็นผู้กำหนดจำนวนโทษที่ผู้นั้นได้รับ และอาจมีการเปลี่ยนแปลงจำนวนโทษ

²⁴ ณรงค์ ใจหาญ และคณะ. อ่างแล้วเชิงอรรถที่ 22. หน้า 65.

²⁵ ณรงค์ ใจหาญ และคณะ. อ่างแล้วเชิงอรรถที่ 22. หน้า 65.

โดยการปล่อยก่อนเวลาที่กำหนดได้ โทษจำคุกนำมาใช้กับความผิดคอมมอนลอว์ ทุกประเภท ส่วนความผิดที่กำหนดไว้ในกฎหมายบัญญัติ จะลงโทษจำคุกได้ก็ต่อเมื่อกฎหมายนั้นๆ ได้ระบุให้มีโทษจำคุก (Imprisonment Offence) สำหรับความผิดฐานฆ่าคน โดยเจตนา (Murder) เป็นความผิดที่กำหนดโทษแน่นอนไว้ในกฎหมาย คือ จำคุกตลอดชีวิต เดิมโทษจำคุกนำมาใช้กับบุคคลที่มีอายุตั้งแต่ 21 ปีขึ้นไป แต่ในปัจจุบัน เมื่อ CJCSA 2000 กำหนดให้บุคคลอายุตั้งแต่ 18 ปี สามารถใช้โทษจำคุกได้ ตามมาตรา 61

2.2) รอการลงโทษจำคุก (Suspended Prison Sentence) การรอการลงโทษจำคุกนี้เป็นคำสั่งของศาลที่จะไม่ให้บังคับโทษจำคุกอย่างพุดผิดภายในเวลาที่กำหนด แต่ไม่เกิน 2 ปี และอาจมีการดำเนินการระหว่างการรอการลงโทษได้ แต่ต้องไม่เกิน 2 ปี ความผิดที่ศาลจะสั่งรอการลงโทษต้องเป็นความผิดที่สามารถจำคุกได้ ยกเว้นเป็นความผิดที่กำหนดโทษแน่นอนตามที่กฎหมายกำหนด เช่น จำคุกตลอดชีวิต ในกรณีที่ผู้กระทำความผิดได้กระทำความผิดที่อาจจำคุกได้ในเวลาที่รอการลงโทษ ผลที่ตามมาคือ จะมีการลงโทษที่รอไว้ในคำพิพากษาศาลชั้นหลัง (PCC (S) A 2000 ss. 118-125)

2.3) การควบคุมเยาวชนที่กระทำผิดในสถานควบคุม (ปัจจุบันถูกยกเลิกโดยมาตรา 61 ของ CJC (S) A 2000)

2.4) ควบคุมและสั่งให้ฝึกอบรม (Detention and Training Order) เป็นมาตรการในการกักขังผู้กระทำความผิดซึ่งมีอายุระหว่าง 12-17 ปี ซึ่งกระทำความผิดที่อาจลงโทษจำคุกได้ตามกฎหมายบัญญัติ มาตรการนี้ผู้ต้องคำพิพากษาต้องถูกกักขังในสถานที่ที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย (Secretary of State) กำหนด โดยอาศัยอำนาจตาม PCC (S) A 2000, s. 101(1) เป็นเวลาจำนวนครั้งหนึ่งของระยะเวลาในคำพิพากษา และในครั้งหลัง ผู้นั้นจะต้องอยู่ภายใต้คำแนะนำในด้านการคุมประพฤติ หลักเกณฑ์ที่นำมาตราการนี้มาใช้ คือผู้กระทำความผิดได้กระทำความผิดที่มีโทษจำคุก แต่ไม่จำเป็นต้องนำไปจำคุกในเรือนจำ ซึ่งเวลาในการสั่งให้เข้าไปควบคุมและฝึกอบรมนั้นจะต้องไม่น้อยกว่า 4 เดือน แต่ไม่เกิน 24 เดือน

2.5) ควบคุมภายใต้ PCC (S) A 2000, s.91 ซึ่งใช้กับเด็กอายุ 10-17 ปี การควบคุมตามมาตรานี้ จะใช้กับผู้กระทำความผิดที่มีอายุอยู่ระหว่าง 10-17 ปี ที่ได้กระทำความผิดที่มีอัตราโทษจำคุกอย่างสูงไม่เกิน 14 ปี หรือกระทำความผิดที่มีอัตราโทษหนักกว่านั้น ยกเว้นความผิดฐานฆ่าคน แต่ในความผิดดังต่อไปนี้สามารถใช้มาตรานี้ได้ คือ คดีที่เป็นความผิดฐานทำร้ายร่างกายเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย ซึ่งกระทำโดยเด็กอายุตั้งแต่ 14 ปีขึ้นไป ความผิดฐานทำร้ายผู้อื่นถึงแก่ความตายโดยการขบถด้วยความประมาทอันมีสาเหตุมาจากการดื่มสุรา หรือเสพสารเสพติด หรือกรณีที่ผู้กระทำความผิดมีอายุไม่เกิน 18 ปี กระทำความผิดฐานฆ่าคนตาย และได้รับการ

อภัยโทษจำคุกตลอดชีวิตตามมาตรา 90 ของ PCC (S) A 2000 การคุมขังในกรณีนี้ เป็นการขังในสถานที่ที่ Home Office กำหนด ซึ่งอาจเป็นสถานที่คุมขังในที่ราชการส่วนท้องถิ่นดูแลหรือการคุมขังในบ้านของผู้ถูกคุมขังเอง และผู้ถูกคุมขังจะต้องอยู่ภายใต้ข้อบังคับที่กำหนดเช่นเดียวกันกับการปล่อยตัวก่อนที่จะถึงเวลาครบกำหนดโทษจำคุก มาตรการนี้เป็นการนำมาใช้กับความผิดที่พิจารณาโดย Indictment Trial และผู้ผู้นั้นได้กระทำความผิดที่อาจถูกจำคุกและไม่อาจใช้มาตรการอื่นที่เหมาะสมได้ ตลอดเวลาที่คุมขังตามมาตรา 91 นี้ต้องไม่เกินอัตราโทษที่ผู้กระทำความผิดนั้นจะได้รับในความผิดที่ได้กระทำลง ในกรณีที่ผู้นั้นหลบหนีจากที่คุมขัง ผู้นั้นอาจจะต้องถูกจับมาคุมขังจนกว่าจะครบระยะเวลา

2.6) คำสั่งให้ฟื้นฟูในชุมชน (Community Rehabilitation Order) ตามมาตรา 35 ของ PCC (S) A 2000 เป็นมาตรการที่กำหนดให้ผู้ได้รับคำสั่งต้องอยู่ภายใต้คำแนะนำของเจ้าพนักงานคุมประพฤติภายในระยะเวลาที่ศาลกำหนด ทั้งนี้ศาลจะกำหนดเงื่อนไขคุมประพฤติได้ในคำสั่ง ซึ่งเดิมคือคำสั่งให้คุมประพฤติ เช่น การกำหนดเรื่องสถานที่อยู่หรือต้องไปบำบัดรักษาอย่างหนึ่งอย่างใด คำสั่งให้ฟื้นฟูในชุมชนนี้ ต้องมีระยะเวลาไม่น้อยกว่า 6 เดือนและไม่เกิน 3 ปี คำสั่งตามมาตรานี้ใช้กับผู้กระทำความผิดที่มีอายุตั้งแต่ 16 ปีขึ้นไปและใช้กับความผิดทุกประเภท ยกเว้นความผิดที่มีโทษกำหนดไว้แน่นอนโดยกฎหมาย หรือไม่สามารถลงโทษจำคุกได้ตามที่กำหนดไว้ในมาตรา 109-111 ของ PCC (S) A 2000 การเลือกใช้มาตรการนี้ผู้กระทำความผิดต้องยินยอมปฏิบัติตามเงื่อนไขการคุมประพฤติ และเป็นมาตรการที่เหมาะสมในการฟื้นฟูผู้กระทำความผิดอีกทั้งเป็นการป้องกันสังคมไม่ให้เกิดเสียหายจากผู้กระทำความผิดนั้น ทั้งนี้ศาลจะต้องพิจารณาความเหมาะสมในการใช้มาตรการนี้จากรายการสืบเสาะและพิจารณาโดยเปิดเผยในศาล การปฏิบัติตามเงื่อนไขตามมาตรการนี้ เจ้าพนักงานคุมประพฤติจะเป็นผู้ดูแลในการบังคับให้เป็นไปตามคำสั่งของศาลและมีเงื่อนไขให้ศาลสั่งไว้ในคำสั่งลงโทษในชุมชน 5 ประการ คือ กำหนดที่อยู่ กำหนดให้ต้องกระทำการอย่างใดตามที่กำหนด ให้เข้ามารายงานตัวที่สำนักงานคุมประพฤติ ให้เข้าบำบัดรักษาทางจิต และให้เข้าบำบัดรักษาแอลกอฮอล์

2.7) คำสั่งให้ลงโทษโดยชุมชน (Community Punishment Order) เป็นมาตรการที่กำหนดไว้ในมาตรา 35 ของ PCC (S) A 2000 เดิม เป็นคำสั่งให้ทำงานบริการสาธารณะในชุมชน (Community Service Order) มาตรการนี้สามารถนำมาใช้กับผู้กระทำความผิดที่มีอายุตั้งแต่ 16 ปีขึ้นไป ปีขึ้นไปซึ่ง ปีขึ้นไปซึ่งได้กระทำความผิดที่สามารถลงโทษจำคุกใน ยกเว้นความผิดที่กำหนดไว้แน่นอนตามกฎหมายและไม่เข้าเงื่อนไขตามมาตรา 109-111 ของ PCC (S) A 2000 ผู้ต้องคำสั่งตามมาตรการนี้จะต้องทำงานบริการสาธารณะในชุมชนโดยไม่ได้รับค่าตอบแทนเป็นเวลาไม่น้อยกว่า 40 ชั่วโมง แต่ไม่เกิน 240 ชั่วโมง ทั้งนี้ชุมชนที่ผู้นั้นจะเข้าไปทำงานต้องพร้อมและจัดให้ผู้นั้น

ทำงานบริการสาธารณะ ในกรณีที่ผู้ขึ้นฝ่าฝืนคำสั่งให้ลงโทษโดยชุมชน โดยอาจถูกปรับไม่เกิน 1,000 ปอนด์ หรืออาจให้ทำงานสาธารณะอย่างอื่นแทน หรือรับโทษจำคุกในความผิดที่ได้กระทำใหม่ระหว่างที่ทำงานบริการสาธารณะเพื่อชุมชนนั้น

2.8) คำสั่งให้ฟื้นฟูและลงโทษโดยชุมชน (Community Punishment And Rehabilitation Order) เดิมเป็นคำสั่งที่ศาลสั่งโดยรวมคำสั่งตามข้อ 6 และข้อ 7 เข้าด้วยกันโดยเรียกว่า Combination Order ปัจจุบันกำหนดไว้ในมาตรา 35 ของ PCC (S) A 2000 คำสั่งให้ฟื้นฟูและลงโทษโดยชุมชน ผู้ได้รับคำสั่งจะต้องอยู่ในการคุมความประพฤติจากเจ้าพนักงานคุมประพฤติ แล้วต้องทำงานบริการสาธารณะในชุมชน คำสั่งนี้ ศาลอาจนำมาใช้กับความผิดที่มีโทษจำคุก ยกเว้นความผิดที่กำหนดโทษไว้แน่นอนตามกฎหมายและไม่เข้าองค์ประกอบตามมาตรา 109-111 ของ PCC (S) A 2000 คำสั่งนี้ศาลมีอำนาจที่จะสั่งให้คุมประพฤติได้ 12 เดือนแต่ต้องไม่เกิน 3 ปีและสั่งให้ทำงานบริการสาธารณะในชุมชนได้ ตั้งแต่ 40 ชั่วโมง แต่ไม่เกิน 100 ชั่วโมง ผู้ที่ฝ่าฝืนคำสั่ง ศาลมีโทษปรับไม่เกิน 1,000 ปอนด์ หรืออาจถูกลงโทษจำคุกหากได้กระทำความผิดซ้ำในระหว่างที่ถูกคุมประพฤติ

2.9) คำสั่งห้ามออกนอกสถานที่ (Curfew Order) เป็นคำสั่งที่ศาลสั่งให้ผู้กระทำความผิดต้องอยู่ในสถานที่ที่กำหนดไว้เฉพาะในคำสั่ง เช่น ในบ้านของผู้กระทำความผิดเอง ภายในเวลาที่กำหนด ศาลสามารถที่จะมีคำสั่งได้ทุกความผิด ยกเว้นความผิดที่กำหนดโทษไว้แน่นอนตามกฎหมายและไม่เข้าองค์ประกอบตามมาตรา 109-111 ของ PCC (S) A 2000 ในกรณีที่ศาลมีคำสั่งห้ามออกจากสถานที่ สารอัดใช้เครื่องมือทางอิเล็กทรอนิกส์ เพื่อควบคุมได้ (Electronic Monitoring) คำสั่งห้ามออกนอกสถานที่ อาจถูกกำหนดไว้ภายในเวลา 2-12 ชั่วโมงต่อวัน และมีกำหนดเวลาไม่เกิน 6 เดือน แต่ถ้าเป็นการกำหนดห้ามเด็กที่มีอายุระหว่าง 10-15 ปี อาจกำหนดได้ไม่เกิน 3 เดือน ผู้ที่ฝ่าฝืนคำสั่งห้ามออกจากสถานที่ดังกล่าวนี้ จะต้องถูกปรับไม่เกิน 1,000 ปอนด์ หรือให้ทำงานบริการสังคม แต่ถ้าผู้ฝ่าฝืนมีอายุต่ำกว่า 16 ปี อาจารย์ให้เข้าไปอยู่ในศูนย์ฝึกได้ (Center Order)

2.10) คำสั่งให้บำบัดรักษาและตรวจสอบสารเสพติด (Drug Treatment and Testing Order) เป็นคำสั่งที่กำหนดให้ผู้ได้รับคำสั่งต้องทำการเข้าบำบัดและตรวจสอบสารเสพติดในร่างกาย และต้องอยู่ในการควบคุมของเจ้าพนักงานคุมความประพฤติ คำสั่งนี้ ศาลมีอำนาจสั่งในความผิดทุกความผิด ยกเว้นความผิดที่กำหนดโทษไว้แน่นอนตามกฎหมายและไม่เข้าองค์ประกอบตามมาตรา 109-111 ของ PCC (S) A 2000 ผู้ที่อาจได้รับคำสั่งนี้ ต้องมีอายุ 16 ปีขึ้นไป และต้องสมัครใจเข้ารับการรักษาด้วย ศาลจะออกคำสั่งให้รับการรักษาได้ภายในเวลาไม่น้อยกว่า 6 เดือนแต่ไม่เกิน 3 ปี แต่อาจมีการทบทวนปรับเปลี่ยนคำสั่งได้ในทุกๆเดือน ในกรณีที่ผู้ได้รับคำสั่งฝ่าฝืนคำสั่ง ผู้ฝ่าฝืน

ต้องถูกปรับไม่เกิน 1,000 ปอนด์ หรืออาจถูกลงโทษจำคุกในกรณีที่กระทำความผิดจนได้รับโทษจำคุกระหว่างการบำบัด

2.11) คำสั่งให้มาเข้ารับการอบรมที่ศูนย์ฝึก (Attendance Centre Order) เป็นคำสั่งที่กำหนดให้ผู้กระทำความผิดต้องเข้าไปที่ศูนย์ฝึก โดยปกติแล้วจะเข้าไปครั้งละ 2-3 ชั่วโมง ในช่วงสุดสัปดาห์ ซึ่งอยู่ภายใต้การควบคุมของตำรวจหรือเจ้าพนักงานคุมประพฤติ เพื่อให้มีการฝึกฝนทางกายภาพ คำสั่งตามมาตรา 111 นี้ สาระจะต้องคำนึงถึงความสะดวกที่ผู้รับคำสั่งจะเข้ารับการฝึกในศูนย์ฝึกด้วย คำสั่งนี้ ศาลมีอำนาจสั่งในความผิดทุกความผิด ยกเว้นความผิดที่กำหนดโทษไว้แน่นอนตามกฎหมายและไม่เข้าองค์ประกอบตามมาตรา 109-111 ของ PCC (S) A 2000 และใช้กับผู้กระทำความผิดที่มีอายุระหว่าง 10-20 ปี ศาลจะเป็นผู้กำหนดเวลาที่ผู้รับคำสั่งจะต้องเข้ามาฝึก ซึ่งโดยทั่วไปจะกำหนดไว้ 12 ชั่วโมง ยกเว้นในกรณีที่ผู้รับคำสั่งเป็นเด็กอายุระหว่าง 10-13 ปี ศาลอาจกำหนดเวลาน้อยกว่านั้น ส่วนกรณีที่ผู้รับคำสั่งมีอายุ 16-20 ปี ร้านอาหารกำหนดให้เป็น 36 ชั่วโมง ผู้ที่ฝ่าฝืนคำสั่งต้องโทษปรับไม่เกิน 1,000 ปอนด์ หรือกลับไปถูกลงโทษตามกฎหมาย

2.12) คำสั่งให้มารับคำแนะนำจากเจ้าพนักงาน (Supervision Order) เป็นคำสั่งที่ให้ผู้กระทำความผิดอยู่ในการควบคุมของพนักงานคุมประพฤติและรับคำแนะนำในการปรับตัวเข้าสู่สังคม ตามเวลาที่ศาลได้กำหนด แล้วศาลมีอำนาจกำหนดเงื่อนไขที่ต้องปฏิบัติได้ในคำสั่ง เช่น ให้ผู้กระทำความผิดต้องเข้าฝึกอบรมในโครงการที่กำหนด เพื่อบำบัดผู้กระทำความผิด คำสั่งนี้ ศาลมีอำนาจสั่งในความผิดทุกความผิดที่กำหนดไว้แน่นอนตามกฎหมาย ผู้กระทำความผิดที่อาจได้รับคำสั่งนี้จะเป็นผู้ที่มีอายุระหว่าง 10-17 ปี โดยสารที่จะออกคำสั่งเป็นศาลเยาวชนหรือศาล Crown Court ก็ได้ ส่วนศาล Magistrate ไม่มีอำนาจออกคำสั่งในกรณีนี้ คำสั่งให้คุมประพฤติ ไม่มีกำหนดเวลาขั้นต่ำไว้ แต่มีกำหนดเวลาขั้นสูงไม่เกิน 3 ปี ส่วนเงื่อนไขที่ให้ต้องปฏิบัติในการเข้าโครงการบำบัดรักษานั้น อาจกำหนดได้ไม่เกิน 90 วัน ส่วนข้อกำหนดในการห้ามไม่ให้ออกนอกบริเวณที่กำหนดสามารถกำหนดได้ไม่เกิน 30 วัน ในกรณีที่ผู้รับคำสั่ง ผู้รับคำสั่งต้องรับโทษปรับไม่เกิน 1,000 ปอนด์ หรืออาจถูกสั่งให้ไปฝึกในศูนย์ฝึกหรือสั่งห้ามออกนอกบริเวณหรืออาจถูกลงโทษตามที่กำหนด

2.13) คำสั่งให้ปฏิบัติตามแผนคุมประพฤติ (Action Plan Order) เป็นคำสั่งที่กำหนดให้ผู้กระทำความผิดต้องอยู่ภายใต้การควบคุมและการให้คำแนะนำ ทั้งยังต้องดำเนินการตามที่กำหนดในคำสั่ง คำสั่งนี้ ศาลมีอำนาจสั่งในความผิดทุกความผิด ยกเว้นความผิดที่กำหนดโทษไว้แน่นอนตามกฎหมาย ผู้กระทำความผิดที่อาจรับคำสั่งนี้ได้ จะต้องมีความอายุระหว่าง 10-17 ปี โดยศาลจะเป็นผู้พิจารณารายงานผลการดำเนินการตามคำสั่ง ซึ่งต้องกระทำภายใน 21 วัน นับตั้งแต่วันที่สั่งให้ไปดำเนินการ ในกรณีที่ผู้รับคำสั่ง ไม่ปฏิบัติตามคำสั่ง ต้องถูกปรับไม่เกิน 1,000 ปอนด์ หรืออาจ

ถูกสั่งห้ามไม่ให้ออกนอกสถานที่หรือถูกสั่งให้เข้าฝึกในศูนย์ฝึก หรือเข้าร่วมกิจกรรมอื่นตามที่ศาลได้กำหนดหรือถูกลงโทษจำคุกตามความผิดที่ได้กระทำ

2.14) ปรับ (Fine) เป็นโทษที่ผู้ได้รับจะต้องนำเงินมาชำระต่อศาล โทษนี้ปรับใช้กับความผิดทุกความผิด ยกเว้นความผิดที่กำหนดโทษไว้แน่นอนตามกฎหมายและไม่เข้าองค์ประกอบตามมาตรา 109-111 ของ PCC (S) A 2000 และใช้ได้กับผู้กระทำความผิดทุกคน อย่างไรก็ตามก็ดีหากเป็นเด็กอายุระหว่าง 10-15 ปี ศาลอาจสั่งให้บิดามารดาชำระค่าปรับแทน ในการกำหนดค่าปรับนั้น ศาลจะต้องพิจารณาถึงความสามารถทางการเงินของผู้กระทำความผิด ที่จะชำระค่าปรับด้วย สำหรับคดีที่พิจารณาแบบ Indictment ศาลมีอำนาจกำหนดค่าปรับได้โดยไม่มีจำนวนจำกัด ส่วนการพิจารณาแบบ Summary ศาลจะกำหนดค่าปรับได้ตามตารางมาตรฐานที่มีอยู่ 5 ระดับ แล้วโทษปรับสูงสุดไม่เกิน 5,000 ปอนด์ ผู้ที่ฝ่าฝืนไม่ชำระค่าปรับอาจถูกจำคุกแทนค่าปรับ

2.15) คำสั่งปล่อย (Discharge) เป็นคำสั่งปล่อยโดยมีเงื่อนไขกับปล่อยโดยไม่มีเงื่อนไข โดยที่ศาลกำหนดเวลาในการปล่อยไว้ หากพวกเราผิดไม่ได้กระทำความผิดซ้ำก็จะได้รับการปล่อย ไม่ต้องถูกลงโทษจำคุก สารสามารถปล่อยโดยอาศัยคำสั่งนี้ได้ ในความผิดทุกความผิด ยกเว้นความผิดที่กำหนดโทษไว้แน่นอนตามกฎหมายและไม่เข้าองค์ประกอบตามมาตรา 109-111 ของ PCC (S) A 2000 และสามารถออกคำสั่งนี้กับผู้กระทำความผิดทุกคนไม่จำกัดอายุ สำหรับการปล่อยโดยมีเงื่อนไข ต้องมีระยะเวลากำหนดไม่เกิน 3 ปี แต่ไม่ได้กำหนดระยะเวลาขั้นต่ำไว้ ผู้ที่ฝ่าฝืนกระทำความผิดระหว่างเวลาที่กำหนด ในกรณีที่เป็นการปล่อยโดยมีเงื่อนไข จะต้องถูกนำมาลงโทษจำคุกต่อไป

2.16) คำสั่งให้ชดใช้ค่าเสียหาย (Reparation Order) เป็นคำสั่งให้ผู้กระทำความผิดชดใช้ความเสียหายให้แก่ผู้เสียหายหรือชุมชน คำสั่งนี้ศาลมีอำนาจสั่งในความผิดทุกความผิด ยกเว้นความผิดที่กำหนดโทษไว้แน่นอนตามกฎหมาย และเป็นกรณีที่ผู้กระทำความผิดมีอายุระหว่าง 10-17 ปี คำสั่งตามมาตรานี้อาจเป็นคำสั่งให้ทำงานแต่ต้องไม่เกิน 24 ชั่วโมง และการชดใช้นี้ ต้องดำเนินการให้เสร็จภายในเวลา 3 เดือน นับตั้งแต่วันที่ออกคำสั่ง ผู้ฝ่าฝืนคำสั่งต้องถูกปรับไม่เกิน 1,000 ปอนด์ หรืออาจถูกสั่งห้ามออกนอกสถานที่ หรือเข้าศูนย์ฝึกหรือชดเชยความเสียหายอย่างอื่น หรืออาจต้องโทษตามที่กฎหมายกำหนด

2.17) คำสั่งให้รักษาตัวในโรงพยาบาลหรือให้อยู่ในความปกครอง (Hospital Order or Guardianship Order) เป็นคำสั่งที่กำหนดให้ผู้นั้นต้องเข้ารักษาตัวในโรงพยาบาลโรคจิต ซึ่งกำหนดไว้ในคำสั่งเนื่องจากผู้กระทำความผิดได้รับการปล่อยตัว ทั้งนี้ก็เพื่อให้ผู้กระทำความผิดได้รับการรักษาความป่วยทางจิต ส่วนคำสั่งให้อยู่ในความปกครองนั้น เป็นคำสั่งที่คล้ายคลึงกับการสั่งให้ถูกควบคุมตัว เพื่อรักษาในโรงพยาบาล แต่สถานที่นั้นเป็นสถานที่ของท้องถิ่นหรืออยู่ภายใต้การ

ควบคุมของบุคคลอื่นที่กำหนดเอาไว้ ศาลมีอำนาจสั่งในความผิดทุกความผิด ยกเว้นความผิดที่กำหนดโทษไว้แน่นอนตามกฎหมายและไม่เข้าองค์ประกอบตามมาตรา 109-111 ของ PCC (S) A 2000 ในกรณีที่สั่งให้อยู่ในการปกครอง จะใช้กับผู้กระทำความผิดที่มีอายุอย่างน้อย 16 ปี ในกรณีที่ศาลจะสั่งให้เข้ารักษาตัวในโรงพยาบาลโรจิตนั้น ศาลจะต้องได้รับใบความเห็นของแพทย์ 2 คน โดยที่แพทย์อย่างน้อยคนหนึ่ง ต้องเป็นจิตแพทย์ ว่าผู้กระทำความผิดได้รับผลกระทบทางจิตจึงได้กระทำความผิดและมีโรงพยาบาลโรจิตที่เหมาะสมให้เข้ารับการรักษา ผู้ที่ไม่ยอมเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลโรจิตตามที่กำหนด ต้องถูกนำไปขังก่อนที่จะส่งเข้าไปรักษาในโรงพยาบาลเป็นเวลา 28 วัน คำสั่งของศาลในการสั่งให้เข้ารักษาตัวในโรงพยาบาลนี้ ศาลให้รักษาเป็นเวลา 6 เดือน หลังจากนั้นอาจขยายเวลาออกไปได้อีก 6 เดือน ส่วนคำสั่งให้อยู่ในความปกครอง สั่งได้ภายใน 12 เดือน แต่อาจขยายเวลาได้

2.18) คำสั่งให้อยู่ในสถานพยาบาล (Restriction Order) เป็นคำสั่งของศาล Crown Court ที่กำหนดให้ผู้กระทำความผิดที่เป็นโรจิต ต้องอยู่จำกัดบริเวณในสถานพยาบาลโรจิต ทั้งนี้เพื่อป้องกันไม่ให้ผู้นั้นก่อเหตุร้ายต่อสังคม เงื่อนไขในการสั่งและหลักเกณฑ์เป็นกรณีเดียวกับที่กำหนดไว้ในข้อ 17 ข้างต้น

2.19) คำสั่งให้ชดเชยค่าทดแทนให้แก่ผู้เสียหาย (Compensation Order) เป็นคำสั่งที่กำหนดให้ผู้กระทำความผิดจ่ายค่าเสียหายแก่ผู้เสียหายเป็นเงิน เพื่อชดเชยการที่ผู้เสียหายได้สูญเสียร่างกาย หรือทรัพย์สินจากการกระทำความผิดคำสั่งนี้ ซึ่งศาลอาจสั่งควบคู่ไปกับโทษที่ผู้กระทำความผิดได้รับ หรืออาจสั่งแยกเป็นคำสั่งต่างหาก โดยผู้เสียหายจะเป็นผู้แจ้งความเสียหายให้แก่ตำรวจ พร้อมด้วยหลักฐานประกอบ ว่าผู้เสียหายได้รับความเสียหายอย่างไร เช่น ใบเสร็จค่ารักษาพยาบาลหรือใบเสร็จค่าซ่อมค่าซ่อม เป็นต้น หลังจากนั้นตำรวจจะส่งเอกสารให้แก่ Crown Prosecution Service เพื่อแสดงหลักฐานต่อศาล โดยศาลมีอำนาจสั่งให้ผู้กระทำความผิดชดเชยค่าเสียหายให้แก่ผู้เสียหาย เช่น ค่าเสียหายแก่กายหรือจิตใจ ค่าเสียหายจากการสูญเสียทรัพย์สินจากการกระทำ ความผิดฐานลักทรัพย์หรือทำให้เสียทรัพย์ หรือความผิดฐานฉ้อโกง 50 เสียรายได้ ค่ารักษาพยาบาล ค่าเดินทาง ค่าเสียหายอันเกิดจากการเจ็บปวดทุกข์ทรมาน ถ้าไปหาอันเกิดจากการที่สูญเสียร่างกาย หรือเสียหายอันเกิดจากการยานพาหนะถูกลักไป อย่างไรก็ตาม ศาลมีดุลพินิจที่จะกำหนดค่าเสียหายโดยพิจารณาจากสภาพของผู้กระทำความผิดด้วย ว่าผู้กระทำความผิดสามารถที่จะจ่ายค่าเสียหายได้หรือไม่ และเมื่อศาลมีคำสั่งแล้ว ผู้กระทำความผิดอาจจะใช้แบบผ่อนส่งได้ ผู้กระทำความผิดทุกคนอาจถูกสั่งให้ชดเชยค่าเสียหาย แต่ถ้าเป็นเด็กอายุระหว่าง 10-15 ปี บิดามารดาหรือผู้ปกครองจะเป็นผู้จ่ายให้แทนและศาลอาจมีดุลพินิจให้บิดามารดาหรือผู้ปกครองจ่ายค่าเสียหายแทนผู้กระทำความผิดที่มีอายุอยู่ระหว่าง 16-17 ปีได้ การสั่งให้ชดเชยในกรณีนี้ ผู้เสียหายไม่จำเป็นต้องร้องขอต่อ

ศาล โดยศาลจะเป็นผู้พิจารณาให้ผู้กระทำความผิดชดใช้ให้ โดยพิจารณาจากหลักฐานที่ปรากฏต่อศาลว่าผู้เสียหายได้รับความเสียหายและผู้กระทำความผิดยอมรับว่าเป็นความเสียหายจริง แต่ถ้าความเสียหายนั้นยังไม่อาจประมาณได้ สารก้อยยังไม่ต้องสั่งให้ชดใช้ค่าเสียหาย ทั้งนี้ สารต้องให้เหตุผลของการไม่สั่งให้ผู้กระทำความผิดชดใช้ค่าเสียหายไว้ด้วยในคำสั่ง จำนวนค่าความเสียหายที่ศาลจะสั่งได้นั้น ศาล Magistrate สั่งได้ไม่เกิน 5,000 ปอนด์ ในความเสียหายแต่ละความผิด ส่วนศาล Crown ไม่มีข้อจำกัดการจ่ายค่าเสียหาย โดยผู้กระทำความผิดต้องจ่ายเป็นจำนวนเงินตามที่กำหนด หากไม่ยอมจ่าย จะมีมาตรการหลายประการที่จะบังคับตามกฎหมาย หากหลีกเลี่ยงไม่จ่ายค่าเสียหาย ผู้กระทำความผิดอาจถูกกักขังแทนค่าเสียหายได้

2.20) คำสั่งให้คืนหรือใช้ราคาทรัพย์สิน (Restitution Order) เป็นคำสั่งศาลให้ผู้กระทำความผิดได้ทรัพย์สินมาเพราะได้กระทำความผิดฐานรับของโจร ต้องนำทรัพย์สินที่ได้มาคืนให้เจ้าของที่แท้จริง ผู้ที่จะได้รับคำสั่งตามมาตรา นี้ จะต้องมีความสามารถคืนทรัพย์สินที่ได้มาจากการกระทำความผิดได้ แล้วจะสั่งให้คืนได้ก็ต่อเมื่อผู้นั้นถูกลงโทษเพราะรับของโจร อย่างไรก็ตาม ทรัพย์สินที่ได้มานั้นไม่จำกัดเฉพาะทรัพย์สินที่รับมาจากการลักทรัพย์ อาจเป็นทรัพย์สินที่ได้มาจากความผิดฐานฉ้อโกง หรือการริบเอาทรัพย์สินก็ได้

2.21) คำสั่งริบทรัพย์สินที่ได้มาจากการกระทำความผิด (Deprivation Order) เป็นคำสั่งให้ริบทรัพย์สินที่ผู้กระทำความผิดใช้ในการกระทำความผิดหรือเจตนาจะใช้ในการกระทำความผิด คำสั่งนี้ใช้กับทุกความผิดและกับผู้กระทำความผิดทุกคน โดยที่ไม่จำกัดช่วงอายุ อย่างไรก็ตาม ศาลไม่อาจริบทรัพย์สินของผู้อื่นที่ไม่ได้รู้เห็นเป็นใจในการกระทำความผิดได้ ทรัพย์สินที่ถูกริบนี้ จะนำไปขายทอดตลาดและอาจนำรายได้มาเพื่อชดใช้ค่าเสียหายให้แก่ผู้เสียหาย

2.22) คำสั่งริบทรัพย์สินในคดียาเสพติด (Confiscation Order. Drug Trafficking) เป็นคำสั่งของศาล Crown Court ผลิตประโยชน์ที่ผู้กระทำความผิดได้มาจากการค้ายาเสพติด ไม่ว่าผู้กระทำความผิดจะมีอายุเท่าไร คำสั่งของศาลในกรณีนี้ ศาลจะประเมินว่าผู้กระทำความผิดได้รับผลประโยชน์จากการกระทำผิดเกี่ยวกับยาเสพติดมาจำนวนเท่าใด และจะสั่งให้ผู้กระทำความผิดจ่ายเงินจำนวนดังกล่าว แล้วศาลมีอำนาจกำหนดจำนวนเงินได้โดยไม่มีข้อจำกัด ผู้กระทำความผิดไม่ยอมชดใช้ กฎหมายมีมาตรการหลายอย่างที่จะบังคับให้ใช้ หากไม่ยอมชดใช้จะต้องถูกกักขัง

2.23) คำสั่งริบทรัพย์สินในคดีอื่นๆ (Confiscation Order : Other Offending) เป็นคำสั่งที่ศาลริบทรัพย์สินของผู้กระทำความผิดที่ได้มาจากการกระทำความผิดและเป็นความผิดที่พิจารณาแบบ Indictment ยกเว้นความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ศาลมีอำนาจริบทรัพย์สินที่ได้มาจากการกระทำความผิดแก่ผู้กระทำความผิดทุกคน โดยที่ไม่จำกัดอายุ และไม่มีอัตราโทษขั้นสูงสำหรับการริบทรัพย์สินนี้ หาก

ผู้กระทำไม่ยอมส่งทรัพย์สินที่มีมาตรการระยะทางที่จะบังคับ แต่ถ้าผู้กระทำความผิด 3 คนไม่ยอมส่งทรัพย์สินให้อาจถูกกักขังเพื่อบังคับให้ส่งได้

โทษที่กำหนดไว้ใน CJA 2003 ได้ปรับเปลี่ยนไปจากโทษที่กำหนดไว้เดิมใน CJA 1991 และ PCC (S) A 2000 บางประการ เพื่อที่จะให้สามารถลงโทษจำคุกหรือกักขังผู้กระทำความผิดได้มากกว่าเดิมรวมไปถึงมีมาตรการในการจำคุกหรือกักขัง กำหนดเงื่อนไขการที่ต้องปฏิบัติอีกด้วย ทั้งยังมีมาตรการที่ศาลแต่สามารถสั่งให้จำคุกหรือกักขังผ่อนส่ง หรือสุดสัปดาห์ได้ ซึ่งเป็นมาตรการที่เน้นการจำกัดเสรีภาพในร่างกายมากขึ้นและให้ศาลได้มีทางเลือกในการสั่งโดยไม่จำเป็นต้องใช้เรือนจำเป็นสถานที่ในการควบคุม ซึ่งเป็นการบริหารกระบวนการลงโทษที่เพิ่มประสิทธิภาพและยังคงรักษาความปลอดภัยให้กับสังคมได้ มาตรการลงโทษเพื่อให้ศาลเลือกใช้กำหนดไว้เช่นเดียวกับมาตรการที่มีอยู่เดิม แต่มีเงื่อนไขในการนำมาใช้ที่ต่างไปจากเดิม เพื่อที่จะให้สอดคล้องกับแนวคิดในการควบคุมอาชญากรรมและการป้องกันสังคมให้ปลอดภัยและป้องกันมิให้ผู้กระทำผิดกระทำความผิดซ้ำอีก ลักษณะของโทษจึงถูกแยกออกเป็น 2 ประเภท ดังนี้

1) โทษจำกัดเสรีภาพให้อยู่ในสถานที่ (Custodial Sentence) ซึ่งได้แก่ โทษจำคุก (Imprisonment) โทษกักขัง (Detention) ซึ่งมีหลักเกณฑ์ในการรอการลงโทษ (Suspended Sentence) และการลงโทษจำคุกแบบผ่อนส่งหรือสุดสัปดาห์ (Intermittent Custody) ด้วย

2) โทษที่ศาลได้ออกคำสั่งให้ผู้กระทำความผิดถูกลงโทษในชุมชน (Community Orders) โดยสารมีอำนาจสั่งแก่ผู้กระทำความผิดที่มีอายุตั้งแต่ 16 ปีขึ้นไป โดยอาจสั่งอย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่างดังนี้

- 2.1) สั่งให้ทำงานโดยไม่จ่ายค่าตอบแทน (Unpaid Work Requirement)
- 2.2) สั่งให้กระทำการอย่างหนึ่งอย่างใด (Activity Requirement)
- 2.3) สั่งให้เข้าโปรแกรม (Programmer Requirement)
- 2.4) สั่งห้ามกระทำการอย่างหนึ่งอย่างใด (Prohibited Requirement)
- 2.5) สั่งห้ามออกนอกสถานที่ (Curfew Order)
- 2.6) สั่งห้ามไม่ให้เข้าสถานที่หรือเขตกำหนด (Exclusion Requirement)
- 2.7) สั่งให้อยู่ในสถานที่ที่กำหนด (Residence Requirement)
- 2.8) สั่งให้เข้ารับการรักษาบำบัดรักษาโรคจิต (Mental Health Treatment)
- 2.9) สั่งให้บำบัดฟื้นฟูผู้ติดสารเสพติด (Drug Rehabilitation Requirement)
- 2.10) สั่งให้ฟื้นฟูผู้ติดสุรา (Alcohol Treatment Requirement)
- 2.11) สั่งให้อยู่ในการคุมประพฤติ (Supervision Requirement)

2.12) สั่งให้เข้าสู่ศูนย์ฝึกอบรม กรณีที่ผู้กระทำความผิดมีอายุต่ำกว่า 25 ปี (Attendance Centre Requirement)

ในกรณีที่ศาลมีคำสั่ง ห้ามไม่ให้ออกนอกสถานที่หรือห้ามไม่ให้เข้าเขตที่กำหนด (Exclusion Requirement) ศาลจะต้องออกคำสั่งให้ใช้เครื่องติดตามตัวอิเล็กทรอนิกส์ (Electronic Monitoring) ด้วย ส่วนคำสั่งอื่นๆ ศาลอาจมีคำสั่งให้ใช้เครื่องติดตามตัวอิเล็กทรอนิกส์ก็ได้ หากศาลมีความเห็นว่ามีคามจำเป็น คำสั่งศาลที่ให้ลงโทษในชุมชน ตามมาตรา 176 ศาลจะต้องกำหนดเวลาไว้อย่างแน่ชัดในคำพิพากษาและต้องไม่เกิน 3 ปี นับตั้งแต่วันออกคำสั่ง คำสั่งของศาลอาจมีการแก้ไขเปลี่ยนแปลงได้โดยข้อเสนอของ Secretary Of State ส่วนการฝ่าฝืนคำสั่งศาลมีผลตาม Schedule 8 ของ CJA 2003

3) คำสั่งให้ลงโทษโดยชุมชนหรือการกำหนดเงื่อนไขหลังการปล่อย ในกรณีที่ศาลมีคำพิพากษาให้ลงโทษผู้กระทำความผิดด้วยการจำคุกหรือกักขังไปได้สักระยะเวลาหนึ่งและจะมีการบังคับโทษนอกเรือนจำหรือสถานที่กักขัง ศาลมีอำนาจในการกำหนดเงื่อนไขการปฏิบัติให้ไปปฏิบัติ เมื่อเข้าสู่สังคมแล้วแต่ยังไม่ครบเวลา ให้ลงโทษจำคุกหรือกักขังผู้กระทำความผิดตามคำพิพากษา หรือการกำหนดเงื่อนไขให้ปฏิบัติระหว่างรอการลงโทษ เงื่อนไขต่างๆเหล่านี้ ได้ถูกกำหนดขึ้นมาเพื่อป้องกันการกระทำผิดที่อาจเกิดซ้ำ การฟื้นฟูจิตใจและแก้ไขผู้กระทำความผิดบางประเภทหรือการป้องกันสังคม เงื่อนไขต่างๆเหล่านี้มีนิยามและมีหลักเกณฑ์ดังต่อไปนี้

3.1) คำสั่งให้ทำงาน โดยไม่จ่ายค่าแรง (Unpaid Work Requirement) หมายถึง คำสั่งที่กำหนดให้ผู้กระทำความผิดต้องทำงานโดยไม่ได้รับค่าแรง โดยสารจะต้องกำหนดไว้แน่นอนในคำสั่งว่าจะให้ผู้กระทำความผิดทำงานเป็นเงินจำนวนเท่าใด แต่ต้องไม่น้อยกว่า 40 ชั่วโมง และไม่เกิน 300 ชั่วโมง ทั้งนี้ศาลจะต้องสอบถามความเห็นของเจ้าพนักงานฯ ว่าผู้กระทำความผิดสมควรได้รับการสั่งให้ทำงานโดยไม่จ่ายค่าแรงตามมาตรา 191 คำสั่งดังกล่าวผู้ที่ได้รับคำสั่งจะต้องดำเนินการภายในระยะเวลาไม่เกิน 12 เดือน

3.2) คำสั่งกำหนดให้กระทำอย่างใดอย่างหนึ่ง (Activity Requirement) หมายถึง คำสั่งที่ศาลสั่งให้ผู้กระทำความผิดต้องแสดงตัวต่อบุคคลใดตามที่ศาลกำหนด ณ สถานที่และเวลาตามที่ศาลได้กำหนดหรือเป็นคำสั่งให้ผู้กระทำความผิดเข้าร่วมทำกิจกรรมหนึ่งกิจกรรมใด ตามจำนวนวันที่กำหนดตามมาตรา 201 (1) ซึ่งการกระทำที่กำหนดนี้อาจเป็นการกระทำที่เป็นการเสียหายความเสียหายให้แก่ผู้เสียหายก็ได้ ตามมาตรา 201 (2) ก่อนที่ศาลจะมีคำสั่งกำหนดเงื่อนไขตามมาตรานี้ ศาลจะต้องได้รับคำปรึกษาจากเจ้าพนักงานที่กำหนด และหากมีบุคคลอื่นที่เกี่ยวข้องต้องได้รับความยินยอมจากผู้ที่เกี่ยวข้องด้วย หากเป็นกรณีที่ต้องเข้าร่วมกิจกรรมกับบุคคลใดบุคคลหนึ่ง ตามมาตรา 201 (4) จำนวนวันที่กำหนดในคำสั่งต้องไม่เกินกว่า 60 วัน มาตรา 201 (5)

สถานที่ที่ผู้กระทำความผิดจะเข้าร่วมในกิจกรรม อาจเป็นศูนย์ฝึกอบรมฟื้นฟูชุมชน ซึ่งอาจเป็นกรณีที่ทำให้ผู้กระทำความผิดเข้าไปฝึกอบรมประจำหรือไปกลับ หรือเป็นศูนย์ฝึกอบรมซึ่งได้รับอนุญาตจาก Secretary Of State ก็ได้ ตามมาตรา 201 (9)-(10)

3.3) คำสั่งให้เข้าร่วมในโปรแกรม (Programmer Requirement) หมายถึง คำสั่งให้ผู้กระทำความผิดเข้าร่วมกิจกรรมฝึกฝนร่างกายตามจำนวนวัน เวลา สถานที่ที่กำหนด ตามมาตรา 202 โปรแกรมเข้าฝึกฝนร่างกายนี้ เจ้าพนักงานตามมาตรา 111 จะเป็นผู้เสนอต่อศาลให้ศาลสั่งและศาลจะต้องมีความเห็นว่าเป็นโปรแกรมที่เหมาะสมและมีอยู่ในสถานที่ที่กำหนดด้วย

3.4) คำสั่งห้ามกระทำการ (Prohibited Activity Requirement) หมายถึง คำสั่งที่ห้ามไม่ให้ผู้กระทำความผิดกระทำการอย่างใดอย่างหนึ่ง ภายใต้เวลาที่กำหนดหรือระยะเวลาที่กำหนดเอาไว้ ตามมาตรา 203 (1) และหมายความรวมถึงการครอบครองหรือใช้หรือพกพาอาวุธปืน มาตรา 27 แห่ง Firearm Act , 1968 คำสั่งตามมาตรา นี้ ศาลจะต้องปรึกษากับพนักงานเจ้าหน้าที่ตามมาตรา 112 ก่อนออกคำสั่ง

3.5) คำสั่งห้ามออกนอกเคสสถาน (Curfew Order Requirement) หมายถึงคำสั่งที่ให้ผู้กระทำความผิดต้องอยู่ในสถานที่ที่กำหนดภายใต้ระยะเวลาที่กำหนด โดยเวลาที่กำหนดนั้นต้องไม่น้อยกว่า 2 ชั่วโมงและไม่เกิน 12 ชั่วโมงต่อ 1 วัน ตามมาตรา 204 (1) โดยก่อนที่ศาลจะออกคำสั่งตามมาตรา นี้ ศาลจะต้องได้รับข้อมูลและได้พิจารณาเกี่ยวกับสถานที่ที่จะห้ามไม่ให้ผู้กระทำความผิดจากสถานที่ด้วย รวมทั้งยังต้องลงความเห็นของบุคคลที่ได้รับผลกระทบจากผู้กระทำความผิดออกนอกสถานที่ภายในเวลาที่กำหนดด้วย

3.6) คำสั่งห้ามเข้าเขตกำหนด (Exclusion Requirement) หมายถึง คำสั่งที่ห้ามผู้กระทำความผิดเข้าไปในสถานที่หรือพื้นที่ใดพื้นที่หนึ่ง ตามที่กำหนดภายในระยะเวลาตามคำสั่ง มาตรา 205 (1) ในกรณีที่คำสั่งห้ามเข้าเขตที่กำหนดเป็นคำสั่งที่ศาลสั่ง โดยการลงโทษในชุมชน จำนวนวันที่ห้ามเข้าเขตกำหนดต้องไม่เกิน 2 ปีตามมาตรา 205 (2)

3.7) คำสั่งกำหนดให้อยู่ในสถานที่ที่กำหนด (Residence Requirement) หมายถึงเงื่อนไขในการกำหนดให้ผู้กระทำความผิดต้องอาศัยอยู่ในสถานที่หนึ่งสถานที่ใดที่ถูกกำหนดไว้ในคำสั่ง มาตรา 206 (1) ก็หรือคำสั่งนี้ศาลจะต้องพิจารณาถึงความปลอดภัยของผู้อื่น ในบริเวณบ้านของผู้กระทำความผิดต้องถูกจำกัดสถานที่อยู่ด้วยตามมาตรา 206 (3) ศาลจะไม่ให้อยู่ในหอพักหรือสถาบันของรัฐนอกจากเป็นข้อเสนอของเจ้าพนักงานคุมประพฤติท้องถิ่น ตามมาตรา 206 (4)

3.8) คำสั่งให้บำบัดรักษาสภาพจิต (Mental Health Treatment Requirement) หมายถึง คำสั่งที่ให้ผู้กระทำความผิดต้องเข้ารับการบำบัดรักษาทางจิต ภายในระยะเวลาที่กำหนด โดยจิตแพทย์ หรือจิตแพทย์ที่ได้ขึ้นทะเบียนไว้กับสมาคมจิตแพทย์ของอังกฤษ (A Chartered

Psychologist) เพื่อฟื้นฟูสภาพจิตใจของผู้กระทำความผิดตามมาตรา 207 (1) การบำบัดรักษา ดังกล่าวอาจเป็นการเข้าบำบัดในสถานพยาบาลหรือเข้ารับการรักษาแบบผู้ป่วยนอก หรือไม่ได้ ความดูแลหรือแนะนำของแพทย์หรือจิตแพทย์ได้ตามมาตรา 207 (2) ก่อนที่ศาลจะสั่งให้บำบัด ฟื้นฟูนั้น สารจะต้องได้รับความเห็นจากแพทย์ที่ตรวจสภาพจิตใจของผู้กระทำความผิดตามมาตรา 12 แห่ง Mental Health Act 1983 ว่ามีเหตุที่จะต้องบำบัดและผู้กระทำความผิดจะต้องมีความประสงค์ที่จะ เข้ารับการบำบัดด้วยตามมาตรา 207 (3)

3.9) คำสั่งให้ฟื้นฟูบำบัดรักษาการติดยาเสพติด (Drug Rehabilitation Requirement) หมายถึง คำสั่งที่ผู้กระทำความผิดต้องเข้ารับการรักษาบำบัด เพื่อที่จะลดอาการเสพติดสาร เสพติดหรือเพื่อที่จะเลิกยาเสพติด และการเข้าบำบัดดังกล่าว ผู้กระทำความผิดต้องยอมให้ตรวจ ร่างกาย เพื่อที่จะทราบถึงปริมาณของสารเสพติดที่อยู่ในร่างกายของผู้กระทำความผิด ตามมาตรา 209 (1) ซึ่งการที่ศาลจะออกคำสั่งนี้ ศาลต้องได้รับฟังความเห็นจากพนักงานเจ้าหน้าที่ตามมาตรา 113 และต้องเห็นว่ามี ความจำเป็นเพื่อบำบัดฟื้นฟูยาเสพติดและผู้กระทำความผิดต้องยินยอมเข้ารับ การรักษาตามมาตรา 209 (2) ซึ่งระยะเวลาในการรักษาต้องไม่น้อยกว่า 6 เดือนตามมาตรา 209 (3) โดย ศาลอาจสั่งให้เข้ารับการรักษาเป็นผู้ป่วยในหรือผู้ป่วยนอกก็ได้ ศาลอาจมีคำสั่งเปลี่ยนแปลงได้หาก มีพฤติกรรมเปลี่ยนไปโดยจะต้องมีการประเมินการบำบัดรักษาเมื่อเข้ารับการรักษาแล้วไม่น้อยกว่า 1 เดือนและไม่เกิน 12 เดือน นอกจากนี้แล้วการเปลี่ยนแปลงคำสั่งต้องเป็นไปตามความยินยอมของ ผู้กระทำความผิดอีกด้วยตามมาตรา 210

3.10) คำสั่งให้บำบัดรักษาอาการติดแอลกอฮอล์ (Alcohol Treatment Requirement) เป็นคำสั่งที่ผู้กระทำความผิดต้องเข้ารับการรักษาเพื่อที่จะบำบัดอาการติดแอลกอฮอล์ ซึ่งอาจเข้ารับ การรักษาในโรงพยาบาลหรือเป็นผู้ป่วยนอกหรือเข้ารับการรักษาภายใต้การดูแลของแพทย์เป็น ระยะเวลาไม่น้อยกว่า 6 เดือน โดยสารจะออกคำสั่งนี้ได้ต้องได้ความว่าผู้นั้นติดแอลกอฮอล์และผู้นั้นต้องยอมรับเข้ารับการรักษาด้วย ตามมาตรา 212

3.11) คำสั่งให้อยู่ในการคุมประพฤติ (Supervision Requirement) หมายถึงคำสั่งที่ ให้ผู้กระทำความผิดต้องเข้ารับคำแนะนำในการฟื้นฟูจิตใจ เพื่อปรับตัวให้เข้ากับสังคมภายใน ระยะเวลาที่กำหนด ตามมาตรา 213

3.12) คำสั่งให้เข้าฝึกอบรมในศูนย์ฝึกอบรม (Attendance Centre Requirement) หมายถึง ผู้กระทำความผิดต้องเข้าไปฝึกในศูนย์ฝึกอบรมที่กำหนดตามจำนวนชั่วโมงที่ได้กำหนด ไว้ในคำสั่ง ซึ่งต้องไม่น้อยกว่า 12 ชั่วโมงแต่ต้องไม่เกิน 36 ชั่วโมง ตามมาตรา 214

3.13) การใช้เครื่องมือทางอิเล็กทรอนิกส์ติดตามตัว (Electronic Monitoring Requirement) เป็นคำสั่งที่ใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ เพื่อควบคุมตัวผู้กระทำความผิดภายในระยะเวลาที่กำหนด ตามมาตรา 215

โดยมีข้อสังเกตว่า การกำหนดมาตรการทั้ง 13 มาตรการนั้น บางคำสั่งจะซ้ำกับคำสั่งตาม CJA 1991 หรือ PCC (S) A 2000 หรือกฎหมายอื่น แต่ใน CJA 2003 ได้มีบทบัญญัติให้นำมาตรการที่กำหนดไว้ใน CJA 2003 ไปใช้แทนในส่วนที่ซ้ำกันได้และให้ใช้หลักเกณฑ์ใหม่นี้ รวมไปถึงให้ขยายการใช้มาตรการลงโทษตาม CJA 2003 ไปในความผิดตามกฎหมายของสกอตแลนด์และไอร์แลนด์เหนือด้วย

อัตราโทษของการเมาแล้วขับในกฎหมายประเทศอังกฤษ มีการกำหนดอัตราโทษของการเมาแล้วขับ ตามพระราชบัญญัติความปลอดภัยทางถนน ค.ศ. 1988 ซึ่งกฎหมายประเทศอังกฤษได้กำหนดระดับของแอลกอฮอล์ในเลือด (BAC) โดยจำแนกตามประเภทเอาไว้ดังนี้

- 1) การตรวจวัดจากลมหายใจ ต้องไม่เกิน 35 ไมโครกรัม/ 100 มิลลิลิตร
- 2) การตรวจวัดจากเลือด ต้องไม่เกิน 80 มิลลิกรัม/ 100 มิลลิลิตร
- 3) การตรวจวัดจากปัสสาวะ ต้องไม่เกิน 107 มิลลิกรัม/ 100 มิลลิลิตร

จะเห็นได้ว่า แม้ว่าประเทศอังกฤษจะมีการกำหนดระดับแอลกอฮอล์ไว้ไม่เกิน 80 มิลลิกรัม/ 100 มิลลิลิตร หรือ 0.08 กรัม/ 100 มิลลิลิตร หรือ 80 มิลลิกรัมเปอร์เซ็นต์ ในปี ค.ศ. 1998 แต่ก็มีกฎหมายที่จะแก้ไขกฎหมาย เพื่อลดระดับปริมาณแอลกอฮอล์เป็น 50 มิลลิกรัมเปอร์เซ็นต์ แต่รัฐสภาของอังกฤษไม่อนุมัติผ่านข้อเสนอดังกล่าว

บทลงโทษของการเมาแล้วขับตามกฎหมายของประเทศอังกฤษนั้น ได้มีการกำหนดอัตราโทษของการเมาแล้วขับไว้ดังรายละเอียดต่อไปนี้

- 1) ระดับแอลกอฮอล์ในเลือดต่ำกว่า 0.08 กรัม/100 มิลลิลิตร อัตราโทษคือ
 - 1.1) ตัดคะแนน 3-11 คะแนน
 - 1.2) ค่าปรับขึ้นอยู่กับดุลพินิจศาล
 - 1.3) พักใช้ใบอนุญาตขับขี่ 12 เดือน
- 2) ระดับแอลกอฮอล์ในเลือดตั้งแต่ 0.08-0.137 กรัม/100 มิลลิลิตร อัตราโทษคือ
 - 2.1) ตัดคะแนน 3-11 คะแนน
 - 2.2) ปรับ 150 ปอนด์-150% ของรายได้ต่อสัปดาห์
 - 2.3) พักใช้ใบอนุญาตขับขี่ 12-16 เดือน
 - 2.4) เข้ารับการบำบัดรักษา 4.5 เดือน

- 3) ระดับแอลกอฮอล์ในเลือดตั้งแต่ 0.138-0.206 กรัม/100 มิลลิลิตร อัตราโทษคือ
 - 3.1) ตัดคะแนน 3-11 คะแนน
 - 3.2) ปรับ 150 ปอนด์-150% ของรายได้ต่อสัปดาห์
 - 3.3) พักใช้ใบอนุญาตขับขี่ 17-22 เดือน
 - 3.4) เข้ารับการบำบัดรักษา 6 เดือน
- 4) ระดับแอลกอฮอล์ในเลือดตั้งแต่ 0.207-0.275 กรัม/100 มิลลิลิตร อัตราโทษคือ
 - 4.1) ตัดคะแนน 3-11 คะแนน
 - 4.2) ปรับไม่เกิน 5,000
 - 4.3) พักใช้ใบอนุญาตขับขี่ 23-28 เดือน
 - 4.4) เข้ารับการบำบัดรักษา 7.5 เดือน
 - 4.5) ทำงานบริการสังคม
- 5) ระดับแอลกอฮอล์ในเลือดสูงกว่า 0.275 กรัม/100 มิลลิลิตร อัตราโทษคือ
 - 5.1) ตัดคะแนน 3-11 คะแนน
 - 5.2) ปรับไม่เกิน 5,000
 - 5.3) พักใช้ใบอนุญาตขับขี่ 29-36 เดือน
 - 5.4) เข้ารับการบำบัดรักษา 9 เดือน
 - 5.5) ทำงานบริการสังคม

โดยทั่วไปแล้วนั้น ศาลของประเทศอังกฤษจะลงโทษโดยวิธีการปรับระหว่าง 400-450 ปอนด์ และจะพักใช้ใบอนุญาตขับขี่เป็นเวลาอย่างน้อย 1 ปี แต่อย่างไรก็ดี หากผู้ขับขี่กระทำความผิดมาแล้วซ้ำและก่อให้เกิดอุบัติเหตุและมีคนเสียชีวิต จะต้องโทษจำคุกไม่เกิน 14 ปี นอกจากนั้นแล้ว หากมีการกระทำความผิดซ้ำภายในระยะเวลา 10 ปี หรือมีระดับแอลกอฮอล์ที่สูงกว่ากฎหมายกำหนด 2.5 เท่า จะถือว่าเป็นผู้กระทำความผิดที่มีความเสี่ยงสูง และจะถูกพักใช้ใบอนุญาตขับขี่อย่างน้อย 3 ปี และหากต้องการขับขี่ยานพาหนะอีกครั้งหลังจากที่พ้นกำหนดการพักใช้ใบอนุญาตขับขี่ จะต้องได้รับการรับรองจากแพทย์ก่อนว่าไม่มีปัญหาเกี่ยวกับแอลกอฮอล์

หากผู้ขับขี่ยานพาหนะก่อให้เกิดอุบัติเหตุและมีผู้เสียชีวิต จะต้องโทษจำคุกไม่เกิน 14 ปี ส่วนค่าปรับนั้น ไม่มีจำกัดจำนวนเงิน รวมไปถึงตัดคะแนน 3-11 คะแนน และเพิกถอนใบอนุญาตขับขี่เป็นระยะเวลาอย่างน้อย 2 ปี

การปฏิเสธการตรวจวัดระดับแอลกอฮอล์ในเลือด ตามกฎหมายของประเทศอังกฤษแล้วนั้น จะเปรียบเสมือนผู้กระทำความผิดโดยทั่วไป ซึ่งโดยส่วนใหญ่แล้วศาลจะพิจารณาอัตราโทษสูง

กว่าการกระทำความผิดโดยปกติ ด้วยการพักใช้ใบอนุญาตขับขี่ 12-36 เดือน ปรับ 150 ปอนด์-150% ของรายได้ต่อสัปดาห์ ตัดคะแนน 3-11 คะแนน แล้วต้องทำงานบริการสังคมอีกด้วย

การบังคับใช้กฎหมายของเจ้าหน้าที่ตำรวจในประเทศอังกฤษ มีการกำหนดนโยบาย สำหรับการตรวจวัดแอลกอฮอล์จากลมหายใจ ทำให้เจ้าหน้าที่ตำรวจสามารถที่จะทำการตรวจวัด แอลกอฮอล์ผู้ขับขี่ได้ในทุกกรณีที่มีการเกิดอุบัติเหตุ ถึงแม้ว่าอุบัติเหตุ นั้น จะไม่มีผู้เสียชีวิตหรือ ผู้ได้รับบาดเจ็บก็ตาม จากสถิติการตรวจวัดแอลกอฮอล์ของประเทศอังกฤษและประเทศเวลส์ จะพบว่าการสุ่มตรวจเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องตั้งแต่ปี ค.ศ.1963 ต้นสูงที่สุดในปี ค.ศ.1998 โดยมีการ ตรวจวัดทั้งหมดประมาณ 815,500 ราย พบว่าผู้เข้ารับการตรวจมีระดับแอลกอฮอล์ในเลือดเกิน อัตราที่กฎหมายกำหนดประมาณ 102,300 ราย หรือคิดเป็นร้อยละ 12.54 (Traffic Injury Foundation, 2009)

ขั้นตอนการตรวจวัดระดับแอลกอฮอล์ในเบื้องต้นนั้น ส่วนใหญ่แล้วในประเทศอังกฤษ จะเป็นการตรวจวัดริมถนน (Roadsides Tests) โดยจะทำการตรวจวัดเฉพาะผู้ขับขี่ยานพาหนะ ซึ่ง ไม่ใช่ยานพาหนะที่ลากจูงโดยเครื่องจักรกล การตรวจวัดเบื้องต้นดังกล่าวเป็นการตรวจสอบเพียง คร่าวๆ ว่ามีความเป็นไปได้หรือไม่ที่ผู้ขับขี่ยานพาหนะนั้นจะเมาแล้วขับ ส่วนการทดสอบอย่าง ละเอียดจะเป็นการตรวจวัดเพื่อใช้เป็นหลักฐานประกอบการพิจารณาตามกระบวนการของกฎหมาย การตรวจวัดเบื้องต้น มีแนวทางในการตรวจอยู่ 3 แนวทาง ดังต่อไปนี้

1) การตรวจสอบลมหายใจเบื้องต้น (Preliminary Breath Test) เป็นการตรวจสอบว่าผู้ ขับขี่มีแอลกอฮอล์ทางลมหายใจหรือไม่ ซึ่งก่อนทำการตรวจวัด เจ้าหน้าที่ตำรวจจะต้องกล่าว ข้อความดังต่อไปนี้ “ผม/ดิฉัน มีความสงสัยว่าคุณขับขี่ยานพาหนะในขณะที่เมา ดังนั้นผม/ดิฉันจะ ขอตรวจวัดระดับแอลกอฮอล์ทางลมหายใจของคุณ ณ ที่นี้ หากคุณปฏิเสธไม่ให้ความร่วมมือในการ ตรวจวัด คุณจะถูกฟ้องร้องและดำเนินคดีตามกฎหมายต่อไป”

2) การตรวจสอบผู้ขับขี่ว่ามีความบกพร่องหรืออยู่ในสภาพที่ไม่พร้อมขับขี่ (Preliminary Impairment Test) วิธีการนี้สามารถดำเนินการได้โดยการสังเกตอาการและปฏิกิริยา การตอบสนองทางร่างกายของผู้ที่ขับขี่ยานพาหนะ

3) การตรวจสอบหาสารเสพติดเบื้องต้น (Preliminary Drug Test) ดำเนินการโดยการ ตรวจวัดจากเหงื่อหรือน้ำลายด้วยเครื่องมือที่ได้รับการรับรองและอนุมัติ

ในการดำเนินการตรวจวัดนั้น เจ้าหน้าที่ตำรวจต้องสวมเครื่องแบบในการปฏิบัติงาน ยกเว้นในกรณีที่มีการเกิดอุบัติเหตุ เจ้าหน้าที่ตำรวจอาจสวมใส่หรือไม่สวมใส่เครื่องแบบก็ได้ ในกรณีที่ไม่มีใครยอมรับว่าเป็นผู้ขับขี่ยานพาหนะ เจ้าหน้าที่ตำรวจมีอำนาจหน้าที่ตามกฎหมายที่จะทำการตรวจวัดระดับแอลกอฮอล์ของผู้ที่อาศัยมาในฐานะดังกล่าวมากกว่า 1 คนก็ได้ ภายหลังจาก

จากที่มีการตรวจวัดเบื้องต้นแล้วและพบว่าผลการทดสอบเป็นบวก เจ้าหน้าที่จะทำการตรวจสอบความบกพร่องหรือสภาพที่ไม่พร้อมในการขับขี่ของบุคคลนั้น หรือการตรวจสอบหาสารเสพติดอย่างอื่น อย่างไรก็ดี เจ้าหน้าที่ตำรวจต้องมีคุณสมบัติตามกฎหมายและมีเครื่องมือให้พร้อมในการปฏิบัติงาน ณ เวลานั้น เมื่อมีหลักฐานชัดเจนว่าผู้ขับขี่ได้ทำการขับขี่ขณะมีอารมณ์เมา เจ้าหน้าที่ระดับพิจารณาดำเนินการจับกุมตามกฎหมายแล้วทำการตรวจวัดซ้ำอีกครั้ง เพื่อใช้เป็นหลักฐานในทางคดีต่อไป

ในกรณีที่ผู้ขับขี่ปฏิเสธการตรวจวัดแอลกอฮอล์ เจ้าหน้าที่ตำรวจต้องแจ้งให้ผู้ขับขี่ทราบถึงโทษและกระบวนการดำเนินการทางกฎหมายให้กับผู้ขับขี่ยานพาหนะได้ทราบ และให้ดำเนินการจับกุมผู้ขับขี่นั้นหากต้องสงสัยว่าเมาแล้วขับ หลังจากนั้นควรดำเนินการตรวจวัดด้วยวิธีการวัดจากเลือดหรือปัสสาวะ แต่หากไม่มีข้อสงสัยว่าบุคคลนั้นเมาแล้วขับ เจ้าหน้าที่ตำรวจก็ไม่สามารถดำเนินการจับกุมได้และจำต้องปล่อยผู้ขับขี่คนนั้นไป

ภายหลังจากที่เจ้าหน้าที่ตำรวจตรวจสอบหลักฐานและพยานจนเพียงพอแล้วก็จะดำเนินการส่งฟ้องแก่ศาล ให้ศาลทำการพิจารณาตัดสินคดีต่อไป ซึ่งผู้ถูกจับกุมจะถูกลงโทษในกรณีต่างๆ ดังที่กล่าวไว้ข้างต้น

ตารางที่ 1 ความแตกต่างของเกณฑ์ปริมาณแอลกอฮอล์ในร่างกายของประเทศไทยเทียบกับต่างประเทศ

ประเทศ	เกณฑ์ปริมาณแอลกอฮอล์ในร่างกาย
ประเทศไทย	ปริมาณแอลกอฮอล์ในเลือดเกินกว่า 50 มิลลิกรัมเปอร์เซ็นต์
มลรัฐแคลิฟอร์เนีย	ปริมาณแอลกอฮอล์ในเลือดต้องไม่เกิน 0.08 กรัม/100 มิลลิลิตร
มลรัฐนิวยอร์ก	ปริมาณแอลกอฮอล์ในเลือดต้องไม่เกิน 0.08 กรัม/100 มิลลิลิตร
มลรัฐนิวยอร์ก	ปริมาณแอลกอฮอล์ในเลือด 0.02 กรัม/100 มิลลิลิตร ขึ้นไป
มลรัฐนิวเซาท์เวลส์	ปริมาณแอลกอฮอล์ในเลือด 0.02 กรัม/100 มิลลิลิตร ขึ้นไป
ประเทศอังกฤษ	ปริมาณแอลกอฮอล์ในลมหายใจเกินกว่า 35 ไมโครกรัม/ 100 มิลลิลิตร ปริมาณแอลกอฮอล์ในเลือดเกินกว่า 80 มิลลิกรัม/ 100 มิลลิลิตร ปริมาณแอลกอฮอล์ในปัสสาวะเกินกว่า 107 มิลลิกรัม/ 100 มิลลิลิตร

3.4.3 มาตรการในการลงโทษการขบขี้ระหว่างเมาส์ราชของประเทศฝรั่งเศส

วิวัฒนาการของโทษทางอาญาในกฎหมายฝรั่งเศสเกิดขึ้นอยู่ตลอดเวลา ทั้งในเรื่องของวัตถุประสงค์และแนวคิดในการลงโทษ ประเภทของโทษและการกำหนดชั้นของโทษ ซึ่งแต่เดิมการกำหนดโทษตามประมวลกฎหมายอาญาของฝรั่งเศสฉบับปี ค.ศ. 1810 ก็เหมือนโทษที่กำหนดไว้ในประเทศต่างๆ กล่าวคือ มีทั้งโทษประหารชีวิต จำคุก กักขัง ปรับ ริบทรัพย์สิน โดยสลับโทษประหารชีวิตนั้นประมวลกฎหมายอาญาฝรั่งเศส ค.ศ. 1810 (ปัจจุบันถูกยกเลิกไปแล้วทั้งฉบับโดยประกาศใช้ประมวลกฎหมายอาญาฉบับใหม่ ค.ศ. 1993 แทน) มาตรา 12 บัญญัติเอาไว้ว่า “ผู้ต้องโทษประหารชีวิตให้นำไปตัดศีรษะ” นอกจากนี้แล้วการลงโทษยังมีลักษณะของการทารุณโหดร้ายด้วยการกระทำทรมานต่อเนื้อตัวร่างกายของผู้กระทำความผิด ไม่ว่าจะเป็นการล่ามโซ่ การตีตรวน การตัดข้อมือ รวมไปถึงการบังคับให้ทำงานและการเนรเทศ วิธีการลงโทษประหารชีวิตในประเทศฝรั่งเศสแต่เดิมสำหรับความผิดร้ายแรงนั้น มีวิธีการลงโทษที่ทารุณโหดร้ายเป็นอย่างมาก เช่น การผูกแขนขาผู้ต้องโทษติดกับม้า 4 ตัว แล้วบังคับให้ม้าวิ่งของของผู้กระทำความผิดจนขาดออกจากกัน สำหรับความผิดฐานประทุษร้ายต่อองค์พระมหากษัตริย์ หรือการเผาทั้งเป็นสำหรับผู้กระทำความผิดฐานคูหมีนหรือลบลู่สิ่งศักดิ์สิทธิ์ เป็นต้น ซึ่งต่อมาในช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 18 ได้มีการพัฒนาแนวคิดของทฤษฎีการลงโทษทางอาญาและทฤษฎีอาชญาวิทยาในทวีปยุโรปกันเป็นอย่างมาก โดยที่ได้รับอิทธิพลมาจากแนวคิดของระบบเสรีนิยมและการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ทำให้มีผลกระทบต่อวิวัฒนาการของระบบการลงโทษในกฎหมายประเทศฝรั่งเศส เฉกเช่นเดียวกับประเทศอื่นๆ ในทวีปยุโรป²⁶

อัตราโทษที่กำหนดไว้ในประมวลกฎหมายอาญาประเทศฝรั่งเศสนั้น มีความสัมพันธ์กับการแบ่งประเภทความผิดอย่างชัดเจน ประเทศฝรั่งเศสเป็นประเทศที่มีการแบ่งประเภทความผิดอาญาไว้อย่างมีเอกลักษณ์และเป็นระบบระเบียบ ซึ่งเรียกว่า การแบ่งประเภทความผิดแบบไตรภาค (Tripartite Classification) โดยจะแบ่งประเภทของความผิดออกเป็น 3 กลุ่มใหญ่ๆด้วยกัน ต่างกับระบบการแบ่งประเภทความผิดของประเทศส่วนใหญ่ ที่แบ่งประเภทของความผิดแบบทวิภาค (Bipartite Classification) ประเภทความผิดที่ประมวลกฎหมายอาญาฝรั่งเศสแบ่งออกเป็นไตรภาคมีดังต่อไปนี้

- 1) ความผิดอุกฤษฏ์โทษ (Les Crimes)
- 2) ความผิดมัชฌิมโทษ (Les Délits)
- 3) ความผิดลหุโทษ (Les Contraventions)

²⁶ อุทัย อาทิวา. (2546). *โทษในกฎหมายอาญาฝรั่งเศส*. เอกสารประกอบการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 16). หน้า 1.

ลักษณะของการแบ่งประเภทความผิดอาญาในประมวลกฎหมายอาญาของประเทศฝรั่งเศส นอกจากจะทำให้สามารถที่จะจัดกลุ่มประเภทความผิดตามความร้ายแรงของโทษอย่างเป็นทางการเรียบร้อยแล้ว ยังมีความสัมพันธ์อย่างสอดคล้องกับการดำเนินกระบวนการวิธีพิจารณาคดีของเจ้าหน้าที่ในกระบวนการยุติธรรมทางอาญา ตั้งแต่ชั้นเจ้าหน้าที่ตำรวจ พนักงานสอบสวน พนักงานอัยการ รวมไปถึงศาล การแบ่งกลุ่มประเภทความผิดแบบไตรภาคดังกล่าวนี้ ทำให้ผู้ศึกษากฎหมายอาญาของประเทศฝรั่งเศส สามารถที่จะทราบได้ทันทีเมื่อผู้อตราโทษสำหรับความผิดฐานใดฐานหนึ่งว่า ความผิดฐานนั้นจะจัดอยู่ในกลุ่มประเภทความผิดอุกฤษฏ์โทษ มัชฌิมโทษ หรือลหุโทษ และสามารถทราบได้ทันทีว่าการดำเนินคดีดังกล่าวจะต้องเริ่มต้นที่ใคร และมีกระบวนการดำเนินคดีอย่างไร ศาลใดเป็นศาลที่มีอำนาจพิจารณาคดีดังกล่าว และกระบวนการพิจารณาคดีในศาลเป็นอย่างไร ดังนั้นการศึกษาลำดับชั้นของโทษในกฎหมายฝรั่งเศส จึงต้องเริ่มต้นศึกษาถึงขอบเขตของความผิดแต่ละประเภทก่อนว่า มีขอบเขตกว้างครอบคลุมถึงโทษประเภทใดบ้าง และมีความรุนแรงของโทษมากน้อยเพียงใด²⁷

1) ความผิดอุกฤษฏ์โทษ (Les Crimes)

ตามประมวลกฎหมายอาญาของประเทศฝรั่งเศส ค.ศ. 1993 มาตรา 131-1 ได้แก่ความผิดที่มีบทระวางโทษดังต่อไปนี้²⁸

- 1) จำคุกตลอดชีวิตหรือกักขังตลอดชีวิต
- 2) จำคุกหรือกักขัง 30 ปี
- 3) จำคุกหรือกักขัง 20 ปี
- 4) จำคุกหรือกักขัง 15 ปี

ระยะเวลาจำคุกหรือระยะเวลาในการกักขังสำหรับความผิดอุกฤษฏ์โทษที่ต่ำที่สุดถูกกำหนดไว้ที่ 15 ปี

เมื่อพิจารณาอัตราโทษที่กำหนดไว้สำหรับความผิดที่จัดอยู่ในประเภทของความผิดอุกฤษฏ์โทษแล้ว จะเห็นได้ว่าโทษสูงสุดที่กำหนดเอาไว้ในประมวลกฎหมายอาญาฝรั่งเศส คือโทษจำคุกตลอดชีวิตหรือกักขังตลอดชีวิต ไม่มีโทษประหารชีวิตอีกต่อไปดังที่ได้กล่าวไว้แล้วในตอนต้น

โทษจำคุกและโทษกักขังตามประมวลกฎหมายอาญาฝรั่งเศสจัดเป็นโทษทางอาญาเพียงประเภทเดียวที่มีลักษณะเฉพาะของการลงโทษทางอาญา โทษจำคุก (La Réclusioncriminelle) นั้น เป็นโทษที่กำหนดไว้สำหรับความผิดอุกฤษฏ์โทษทั่วไป ส่วนโทษกักขัง (La Détentioncriminelle)

²⁷ อุทัย อาทิวา. อ่างแล้วเชิงอรรถที่ 26. หน้า 1.

²⁸ อุทัย อาทิวา. อ่างแล้วเชิงอรรถที่ 26. หน้า 1.

เป็นโทษที่กำหนดเอาไว้สำหรับความผิดอุกฤษฏ์โทษทางการเมือง โดยมีข้อสังเกตการแบ่งแยกความแตกต่างระหว่างโทษจำคุกเสรีภาพสำหรับความผิดอุกฤษฏ์โทษทั่วไปกับความอุกฤษฏ์โทษทางการเมืองนั้น จะมีเฉพาะแต่ความผิดประเภทอุกฤษฏ์โทษเท่านั้น ส่วนความผิดมัจฉิมโทษนั้น จะไม่ได้แบ่งแยกลักษณะของโทษดังกล่าวเอาไว้ โทษจำคุกเสรีภาพสำหรับความผิดมัจฉิมโทษ มีเพียงประเภทเดียว คือ โทษจำคุก (L'emprisonnement)

ประมวลกฎหมายอาญาของประเทศฝรั่งเศสมาตรา 131-1 วรรคแรก จะแบ่งลำดับชั้นของโทษจำคุกหรือกักขังไว้เป็น 4 ลำดับ แต่ในวรรคที่ 2 ของมาตราดังกล่าว ก็ได้กำหนดระยะเวลาจำคุกหรือกักขังสำหรับความผิดอุกฤษฏ์โทษที่ต่ำที่สุดเอาไว้ 10 ปี กฎหมายให้ศาลลูกขุน ((La Courd'assises) มีอำนาจพิพากษาลงโทษจำคุกหรือกักขังจำเลยต่ำกว่า 15 ปีได้ โดยให้ขึ้นอยู่กับพฤติกรรมการกระทำความผิด แปรอัตราโทษจำคุกหรือกักขังที่ต่ำที่สุด ที่อยู่ในเกณฑ์ของความผิดอุกฤษฏ์โทษคือ 10 ปี อัตราโทษจำคุกหรือกักขังของความผิดอุกฤษฏ์โทษดังกล่าว จะเท่ากับอัตราโทษจำคุกสูงสุดของความผิดมัจฉิมโทษ ดังที่ได้บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายอาญาฝรั่งเศสมาตรา 131-4 นอกจากโทษจำคุกและโทษกักขังแล้ว ยังมีโทษปรับและโทษเสริมอย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่างตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 131-10 ด้วย ซึ่งศาลลูกขุนสามารถพิพากษาลงโทษดังกล่าวแก่จำเลยควบคู่ไปกับโทษจำคุกหรือกักขังก็ได้

2) โทษปรับสำหรับความอุกฤษฏ์โทษ

ประมวลกฎหมายอาญาของประเทศฝรั่งเศส มาตรา 131-2 บัญญัติเอาไว้ว่า แม้ศาลจะลงโทษจำคุกและกักขังสำหรับความผิดอุกฤษฏ์โทษแล้ว ก็ไม่ต้องห้ามศาลในการที่จะลงโทษปรับหรือโทษเสริมอย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่างดังที่ได้บัญญัติไว้ในมาตรา 131-10

แต่อย่างไรก็ดี เป็นที่น่าสังเกตว่าในประมวลกฎหมายอาญาของประเทศฝรั่งเศส มาตรา 131-1 นั้น ได้บัญญัติเอาไว้แต่เพียงโทษจำคุกสำหรับความผิดอุกฤษฏ์โทษ แต่ไม่ได้กล่าวถึงโทษปรับเลย ซึ่งต่างกับบทบัญญัติในประมวลกฎหมายอาญาของประเทศฝรั่งเศส มาตรา 131-3 โทษที่กำหนดไว้สำหรับความผิดมัจฉิมโทษ มีทั้งโทษกลับและโทษแทนที่หรือโทษเสริมอื่นๆด้วย นอกจากนี้แล้วยังมีบทบัญญัติ ซึ่งกำหนดความผิดอุกฤษฏ์โทษและกำหนดโทษไว้แต่เพียงโทษจำคุกเท่านั้น โดยไม่ได้กำหนดค่าปรับเอาไว้ด้วย

ยกตัวอย่างเช่น ความผิดฐานประทุษร้ายต่อร่างกาย (Les Violences) ซึ่งเป็นเหตุให้ถึงแก่ความตายโดยไม่มีเจตนาฆ่า ตามประมวลกฎหมายอาญาของประเทศฝรั่งเศสมาตรา 222-7 กฎหมายได้กำหนดโทษจำคุกไว้ไม่เกิน 15 ปี ซึ่งเป็นความอุกฤษฏ์โทษ แต่ไม่ได้กำหนดโทษปรับไว้ ต่างกันกับความผิดฐานประทุษร้ายต่อร่างกายซึ่งเป็นเหตุให้ทุพพลภาพตาม มาตรา 222-9

กฎหมายได้กำหนดโทษจำคุกไว้ไม่เกิน 10 ปี ซึ่งเป็นความผิดมิชฌิมโทษ และได้กำหนดโทษปรับไว้ไม่เกิน 150,000 ยูโร

กรณีที่เกิดความขัดแย้งขึ้นถือเป็นช่องว่างของประมวลกฎหมายอาญาของประเทศฝรั่งเศสฉบับปัจจุบัน เพราะโดยหลักการแล้ว หากปรากฏว่าการกระทำความผิดในลักษณะอย่างเดียวกัน แต่ผลของการกระทำความผิดมีความร้ายแรงต่างกัน ถ้ากฎหมายกำหนดโทษปรับสำหรับการกระทำความผิดซึ่งเกิดผลร้ายแรงน้อยกว่าไว้ด้วยแล้ว ก็เป็นการสมควรที่จะกำหนดโทษปรับไว้สำหรับการกระทำความผิดในลักษณะเดียวกัน ซึ่งมีผลร้ายแรงมากกว่าเอาไว้ด้วยเช่นกัน เพราะมิฉะนั้นแล้ว ก็จะกลายเป็นว่าศาลไม่สามารถที่จะลงโทษปรับผู้กระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 222-7 ทั้งที่ผลของการกระทำความผิดที่เกิดขึ้นร้ายแรงกว่าผลที่เกิดจากการกระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 222-9 ซึ่งได้กำหนดโทษปรับเอาไว้ด้วย

3) โทษเสริมสำหรับความผิดอุกฤษฏ์โทษ (Les Peines complémentaires) สำหรับโทษเต็มที่มีบัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 131-10 นั้นเป็นโทษที่กำหนดไว้สำหรับผู้กระทำความผิดที่เป็นบุคคลธรรมดา คือ

3.1) การห้าม การริบ การลบล้าง หรือการถอนสิทธิ

3.2) คำสั่งให้รักษาพยาบาลหรือการกำหนดหน้าที่ให้กระทำการ

3.3) คำสั่งห้ามเคลื่อนย้ายหรือการริบวัตถุสิ่งของ

3.4) ปิดสถานประกอบการ

3.5) ให้ปิดประกาศคำวินิจฉัยของศาล หรือเผยแพร่โดยสื่อหนังสือพิมพ์หรือวิธีการสื่อสารทางวิทยุโทรทัศน์

4) ตัวอย่างฐานความผิดที่อยู่ในกลุ่มความผิดอุกฤษฏ์โทษ

ความผิดที่จัดอยู่ในประเภทของความผิดอุกฤษฏ์โทษนั้น โดยส่วนใหญ่แล้วจะเป็นความผิดที่อยู่ในภาคความผิดว่าด้วยความผิดอุกฤษฏ์โทษที่กระทำต่อบุคคล ได้แก่

4.1) ความผิดฐานฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ ตามประมวลกฎหมายอาญาฝรั่งเศส มาตรา 211-1 มีอัตราโทษจำคุกตลอดชีวิต

4.2) ความผิดต่อมนุษยชาติ ตามประมวลกฎหมายอาญาของประเทศฝรั่งเศส มาตรา 212-1 มีอัตราโทษจำคุกตลอดชีวิต

4.3) ความผิดฐานฆ่าผู้อื่น ตามประมวลกฎหมายอาญาของประเทศฝรั่งเศส มาตรา 221-1 มีอัตราโทษจำคุก 30 ปี แล้วถ้ามีพฤติการณ์แห่งคดีที่ทำให้โทษหนักขึ้นตามประมวลกฎหมายอาญาของประเทศฝรั่งเศส มาตรา 221-2 วรรคแรก กล่าวคือ การฆาตกรรมที่กระทำก่อนในขณะเดียวกันหรือภายหลังการกระทำความผิดอุกฤษฏ์โทษอื่น ต้องระวางโทษจำคุกตลอดชีวิต

4.4) ความผิดฐานฆ่าผู้อื่นที่ต้องรับโทษหนักขึ้นอันเนื่องมาจากสถานะของบุคคลที่ ถูกกระทำ ได้แก่ การฆาตกรรมเด็กอายุไม่เกิน 15 ปี การฆาตกรรมบุพการีตามกฎหมายหรือตาม ความเป็นจริงหรือบิดามารดาบุญธรรม บุคคลผู้อ่อนแออันเนื่องมาจากอายุ โรค ความพิการ ความ บกพร่องทางร่างกายหรือจิตใจ ผู้มีครรภ์ ผู้พิพากษา ลูกขุน ทนายความ ทหาร เจ้าพนักงาน เจ้าหน้าที่ ตำรวจ เจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์ เป็นต้น ต้องระวางโทษจำคุกตลอดชีวิต

โทษทางเลือกสำหรับความผิดฆาตกรรมโทษ ได้เกิดขึ้นมาตั้งแต่ที่มีการรัฐบัญญัติฉบับลง วันที่ 11 กรกฎาคม ค.ศ. 1975 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อที่จะใช้โทษประเภทนี้ในการลงโทษแทนโทษ จำคุกระยะสั้น ฉะนั้นโทษทางเลือกจึงเป็นโทษที่มีรูปแบบพิเศษจากโทษหลักอันเป็นโทษดั้งเดิม ทั่วไป โดยรูปแบบของโทษประเภทนี้ก็คือ การห้ามหรือการจำกัดสิทธิต่างๆของผู้ที่กระทำความผิด ต่อมาเมื่อได้มีการประกาศใช้รัฐบัญญัติฉบับลงวันที่ 10 มิถุนายน ค.ศ. 1983 ได้มีการบัญญัติ ประเภทของโทษทางเลือกให้สมบูรณ์โดยแก้ไขเพิ่มเติมโทษใหม่ๆเข้าไปอีก คือ การทำงานบริการ สาธารณะและโทษปรับรายวัน และต่อมาเมื่อได้มีการประกาศใช้ประมวลกฎหมายอาญาฉบับใหม่ เมื่อปี ค.ศ. 1993 แล้ว โทษทางเลือกก็ปรากฏอยู่ในประมวลกฎหมายอาญามาตรา 131-3 (3) - (5) โดยมีเนื้อหาดังนี้

1) มาตรา 131-3 (3) โทษปรับรายวัน (Le Jour-Amende) เป็นโทษที่มีการใช้ใน ต่างประเทศมาก่อนแล้ว เช่น ประเทศเยอรมัน เป็นต้น ก่อนที่ประเทศฝรั่งเศสจะนำมาปรับใช้ หลังจากที่ได้มีการศึกษาถึงข้อดีและข้อเสียเกี่ยวกับการใช้โทษดังกล่าวมาแล้ว ประเทศฝรั่งเศสได้มีการ นำโทษปรับรายวันมาใช้ในกฎหมายฝรั่งเศส โดยรัฐบัญญัติฉบับลงวันที่ 10 มิถุนายน ค.ศ. 1983 ในขณะที่วัตถุประสงค์ของการใช้โทษปรับรายวันนั้นมีไว้เพื่อที่จะเป็นโทษที่ชี้แทนที่โทษจำคุก ซึ่งมีผลเท่ากับว่าเมื่อศาลจะพิพากษาลงโทษปรับรายวันแล้ว ศาลก็ไม่สามารถที่จะลงโทษจำคุกและ โทษปรับธรรมดาแก่ผู้กระทำความผิดได้อีก อย่างไรก็ตาม รัฐบัญญัติเกี่ยวกับการสัญจรทางหลวง ฉบับลงวันที่ 10 กรกฎาคม ค.ศ. 1987 ได้กำหนดให้โทษปรับรายวันเป็นโทษเสริมสำหรับความผิด ที่ได้บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายทางหลวง (Code de la Route) ต่อมาเมื่อมีการปฏิรูปประมวล กฎหมายอาญาของประเทศฝรั่งเศส ฝ่ายนิติบัญญัติได้กำหนดเงื่อนไขในการใช้โทษปรับรายวันใหม่ โดยโทษปรับรายวันได้กลายเป็นโทษเสริมทั่วไป (Une peine complémentaire générale) แล้วโทษที่ สามารถชี้แทนที่โทษปรับได้ตามที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายอาญาฝรั่งเศส ตามมาตรา 131-5 และ 131-25 กล่าวคือ ตามหนังสือเวียนว่าด้วยแนวทางการบังคับใช้ประมวลกฎหมายอาญา (La circulaire d'application du Code p. 44) ได้อนุญาตให้ผู้พิพากษาสามารถที่จะลงโทษจำคุกและโทษ ปรับรายวัน ไปพร้อมๆกันได้ ทำให้โทษปรับรายวันมีฐานะเป็นโทษหลักทั่วไป (Une peine principale générale) ในกรณีดังกล่าวและไม่มีฐานะเป็นโทษแทนที่โทษจำคุกอีกต่อไป

(ประมวลกฎหมายอาญาของประเทศฝรั่งเศส มาตรา 131-5) ลักษณะของโทษปรับรายวันเป็นโทษปรับที่ศาลใช้ดุลพินิจในการกำหนดจำนวนค่าปรับในแต่ละวัน โดยสารจะต้องคำนึงถึงฐานะทางเศรษฐกิจและภาระความรับผิดชอบของจำเลย ซึ่งจะต้องไม่เกิน 300 ยูโรต่อ 1 วัน และการกำหนดจำนวนวันที่จะต้องรับโทษปรับดังกล่าวจะต้องคำนึงถึงพฤติการณ์แวดล้อมแห่งการกระทำความผิด แต่ต้องไม่เกิน 360 วัน ตามประมวลกฎหมายอาญาประเทศฝรั่งเศส มาตรา 131-5 ยกตัวอย่างเช่น จำเลยถูกลงโทษปรับรายวัน 30 ยูโรต่อ 1 วัน เป็นระยะเวลา 100 วัน เมื่อสิ้นสุดระยะเวลาที่ศาลกำหนดเอาไว้แล้ว จำนวนเงินทั้งหมดที่ดำเนินต้องจ่ายจะเป็นเงินรวมทั้งสิ้น 3,000 ยูโร อย่างไรก็ตาม จำนวนเงินค่าปรับทั้งหมดที่ศาลกำหนดไว้สำหรับโทษปรับรายวันจะต้องไม่เกินจำนวนเงินสูงสุดของค่าปรับต่อวันคือ 300 ยูโร เมื่อคืนได้จำนวนวันสูงสุดของโทษปรับรายวันคือ 360 วัน จะได้เท่ากับ 108,000 ยูโร เป็นต้น ประโยชน์ของโทษปรับรายวันนั้น ก็เพื่อที่จะให้ศาลสามารถกำหนดจำนวนเงินของค่าปรับให้สอดคล้องกับสถานะทางเศรษฐกิจของจำเลยได้

2) มาตรา 131-3 (4) โทษทำงานบริการสาธารณะ (Le Travail D'intérêt général) เป็นโทษที่ได้มีการนำมาใช้โดยรัฐบัญญัติฉบับลงวันที่ 10 มิถุนายน ค.ศ. 1983 เช่นเดียวกับโทษปรับรายวัน เป็นโทษที่กำหนดไว้สำหรับเป็นโทษแทนที่โทษจำคุกตามที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายอาญาของประเทศฝรั่งเศส มาตรา 131-8 สารใดใช้โทษดังกล่าวแทนโทษจำคุกเป็นจำนวนไม่น้อย เนื่องจากโทษการทำงานบริการสาธารณะนั้นมีวัตถุประสงค์เพื่อใช้แทนการลงโทษหลัก ดังนั้นแล้ว นอกจากประมวลกฎหมายอาญาประเทศฝรั่งเศส มาตรา 131-9 วรรคแรก จะห้ามการลงโทษทำงานบริการสาธารณะพร้อมกับโทษจำคุกแล้ว ยังห้ามการลงโทษการทำงานบริการสาธารณะพร้อมกับการลงโทษอื่นๆ ในคราวเดียวกันอีกด้วย ดังนี้

- 1) โทษห้ามหรือจำกัดสิทธิของผู้กระทำความผิด
- 2) โทษปรับ
- 3) โทษปรับรายวัน

ระยะเวลาของโทษการทำงานบริการสาธารณะนั้นได้ถูกกำหนดเอาไว้ว่าจะต่ำกว่า 40 ชั่วโมงไม่ได้ แต่ก็ห้ามเกินกว่า 200 ชั่วโมง ระยะเวลาการทำงานดังกล่าวจะต้องอยู่ภายใต้กรอบเวลาที่ศาลกำหนดเอาไว้ แต่ระยะเวลาดังกล่าวต้องไม่เกินกว่า 18 เดือน

3) มาตรา 131-3 (5) โทษห้ามหรือจำกัดสิทธิตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 131-6 ประมวลกฎหมายอาญาฝรั่งเศส ได้บัญญัติโทษห้ามหรือจำกัดสิทธิของผู้กระทำความผิดไว้จำนวน 11 ประการด้วยกัน เรียงตามลำดับความหนักเบา ซึ่งเกือบครึ่งหนึ่งของโทษดังกล่าวมีผลกระทบโดยตรงหรือโดยทางอ้อมต่อสิทธิมนุษยชนที่สำคัญอย่างยิ่งในโลกยุคปัจจุบัน นั่นก็คือ การห้ามขับขี่ยานพาหนะ โทษห้ามหรือจำกัดสิทธิของผู้กระทำความผิดมีจำนวน 11 ประการดังต่อไปนี้

- 1) การพับใบอนุญาตฉบับนี้เป็นระยะเวลาไม่เกิน 5 ปี
 - 2) การห้ามขับขี่ยานพาหนะบางประเภทเป็นระยะเวลาไม่เกิน 5 ปี
 - 3) การยกเลิกใบอนุญาตฉบับนี้และการห้ามร้องขอให้ออกใบอนุญาตฉบับนี้ใหม่เวลาไม่เกิน 5 ปี
 - 4) การริบยานพาหนะไม่ว่าจะหนึ่งหรือหลายรายการของผู้กระทำความผิด
 - 5) การห้ามเคลื่อนย้ายยานพาหนะหนึ่งหรือหลายรายการของผู้กระทำความผิดเป็นระยะเวลาไม่เกิน 1 ปี
 - 6) การห้ามยึดถือหรือพกพาอาวุธที่ต้องได้รับอนุญาตเป็นระยะเวลาไม่น้อยกว่า 5 ปี
 - 7) การริบอาวุธหนึ่งรายการหรือหลายรายการ ซึ่งถือเป็นกรรมสิทธิ์หรืออยู่ในความครอบครองของผู้ถูกลงโทษ
 - 8) การถอนใบอนุญาตล่าสัตว์และการห้ามร้องขอออกใบอนุญาตล่าสัตว์ฉบับใหม่เป็นระยะเวลาไม่เกิน 5 ปี
 - 9) การห้ามส่งจ่ายเช็คเพื่อการอื่น นอกเหนือจากเช็คที่ได้รับอนุญาตให้ถอนเงินโดยผู้ส่งจ่าย ซึ่งเป็นผู้จ่าย หรือเช็คที่ได้รับการรับรองและแสดงบัตรจ่ายเงินของธนาคาร
 - 10) การเลือกสิ่งของที่มีไว้หรือมีความมุ่งหมายที่จะใช้ในการกระทำความผิด หรือสิ่งของที่ได้มาจากการกระทำความผิด อย่งไรก็ดี การรับสิ่งของดังกล่าวไม้อาจกระทำได้อีกหากเป็นความผิดมหัศจรรย์โทษเกี่ยวกับการพิมพ์ (Le délit de presse)
 - 11) การห้ามประกอบกิจกรรมทางวิชาชีพหรือสังคมเป็นระยะเวลาไม่เกิน 5 ปี และหากปรากฏว่าสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆที่ใช้ในกิจกรรมดังกล่าว ถูกจงใจใช้สำหรับเตรียมการหรือกระทำความผิด แต่การห้ามดังกล่าวไม่บังคับใช้สำหรับการปฏิบัติภารกิจที่มาจากการเลือกตั้ง (Mandat électif) หรือในความรับผิดชอบของสหภาพ รวมไปถึงในกรณีที่เป็นความผิดมหัศจรรย์โทษเกี่ยวกับการพิมพ์
- โทษเสริม (Les peines complémentaires) สำหรับความผิดมหัศจรรย์โทษ ตามที่ได้บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 131-10 ซึ่งเป็นโทษที่กำหนดไว้สำหรับผู้กระทำความผิดที่เป็นบุคคลธรรมดา นั้นมีดังต่อไปนี้
- 1) การห้าม การริบ การลบล้าง หรือการถอนสิทธิ
 - 2) คำสั่งให้รักษาพยาบาลหรือการกำหนดหน้าที่ให้กระทำ
 - 3) ห้ามเคลื่อนย้ายหรือการริบวัตถุสิ่งของ
 - 4) ปิดสถานประกอบการ

5) ให้ปิดประกาศคำวินิจฉัยของศาลหรือเผยแพร่โดยสื่อหนังสือพิมพ์ หรือวิธีการสื่อสารทางวิทยุโทรทัศน์

ประเภทของโทษที่ห้ามหรือจำกัดสิทธิบางประการที่กำหนดไว้ในมาตรา 131-14 ได้บัญญัติไว้ว่า สำหรับความผิดลหุโทษชั้นที่ 5 นั้น ศาลอาจลงโทษที่ห้ามหรือจำกัดสิทธิอีกด้วย ดังต่อไปนี้

1) การพักใบอนุญาตขับขี่ที่มีกำหนดระยะเวลาไม่เกิน 1 ปี การพักใบอนุญาตขับขี่ดังกล่าวอาจถูกจำกัดสำหรับการขับขี่ยานพาหนะที่ไม่ใช่อันเนื่องมาจากการประกอบอาชีพ อย่างไรก็ตาม ข้อจำกัดเช่นนี้ไม่สามารถที่จะใช้บังคับได้ในกรณีที่เป็นความผิดลหุโทษ ซึ่งการพักใบอนุญาตขับขี่ที่เป็นโทษเสริมนั้น ไม่ได้จำกัดเพียงห้ามการพักใบอนุญาตขับขี่เฉพาะการขับขี่ยานพาหนะที่ไม่ใช่อันเนื่องมาจากการประกอบอาชีพ

2) ห้ามเคลื่อนที่ยานพาหนะของผู้ต้องโทษคันหนึ่งหรือหลายคันเป็นระยะเวลาไม่เกิน 6 เดือน

3) ริบอาวุธชิ้นใดชิ้นหนึ่งหรือหลายชิ้น โดยที่ผู้ต้องโทษเป็นเจ้าของหรือเป็นผู้ที่มีอำนาจ

4) การถอนใบอนุญาตล่าสัตว์พร้อมทั้งการห้ามร้องขอให้ออกใบอนุญาตใหม่ภายในระยะเวลาไม่เกิน 1 ปี

5) การห้ามส่งจ่ายเช็คมีกำหนดระยะเวลาไม่เกิน 1 ปี เว้นแต่เป็นการส่งจ่ายเช็คเพื่อถอนเงินในบัญชีจากธนาคาร หรือเป็นเช็คที่ได้รับการรับรองและใช้เป็นบัตรชำระเงิน

6) การริบสิ่งของ ซึ่งได้ใช้หรือเจตนาจะใช้ในการกระทำความผิด หรือสิ่งของที่ได้มาจากการกระทำความผิด อย่างไรก็ตาม การริบสิ่งของนั้นไม่อาจกระทำได้ในกรณีความผิดเกี่ยวกับการพิมพ์

มาตรา 131-16 ในกรณีที่ถูกระทรวงลงโทษความผิดลหุโทษใด หากปรากฏว่าผู้กระทำความผิดเป็นบุคคลธรรมดา อาจลงโทษเสริมดังต่อไปนี้ได้อย่างใดอย่างหนึ่งก็ได้

1) การพักใบอนุญาตขับขี่ที่มีกำหนดระยะเวลาไม่เกิน 3 ปี การพักใบอนุญาตขับขี่ดังกล่าวอาจถูกจำกัดสำหรับการขับขี่ยานพาหนะซึ่งไม่ใช่อันเนื่องมาจากการประกอบอาชีพ เว้นแต่ว่าถูกระทรวงไม่มีข้อจำกัดเช่นนั้นอยู่

2) ห้ามยึดถือหรือพกพาอาวุธ ที่ต้องได้รับอนุญาตเป็นระยะเวลาไม่น้อยกว่า 3 ปี

3) ริบอาวุธอย่างหนึ่งอย่างใดหรือหลายอย่าง ซึ่งเป็นเจ้าของหรือเป็นผู้มีอำนาจใช้

4) การถอนใบอนุญาตล่าสัตว์ พร้อมทั้งห้ามร้องขอให้ออกใบอนุญาตใหม่ในระหว่างระยะเวลาไม่เกิน 3 ปี

- 5) การริบสิ่งของ ซึ่งได้ใช้หรือเจตนาจะใช้ในการกระทำความผิด หรือสิ่งของที่ได้มาจากการกระทำความผิด
- 6) ห้ามขบขี้ยานยนต์ทางบกบางประเภท รวมทั้งยานยนต์ทางบกซึ่งไม่ต้องมีใบอนุญาตขบขี้ เป็นระยะเวลาไม่เกิน 3 ปี
- 7) หน้าที่ที่จะต้องเข้ารับการอบรมเพื่อความสำนึกถึงความปลอดภัยบนทางหลวงจนสำเร็จหลักสูตรด้วยค่าใช้จ่ายของตัวเอง